

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Byron, George Gordon Noel Lord.; af Byron ; oversat af K. L. Rahbek.
Titel Title:	<u>De tvende Foscari : en historisk Tragoedie</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : B. J. Bendixens Bogtrykkerie, 1827
Fysiske størrelse Physical extent:	120 s.

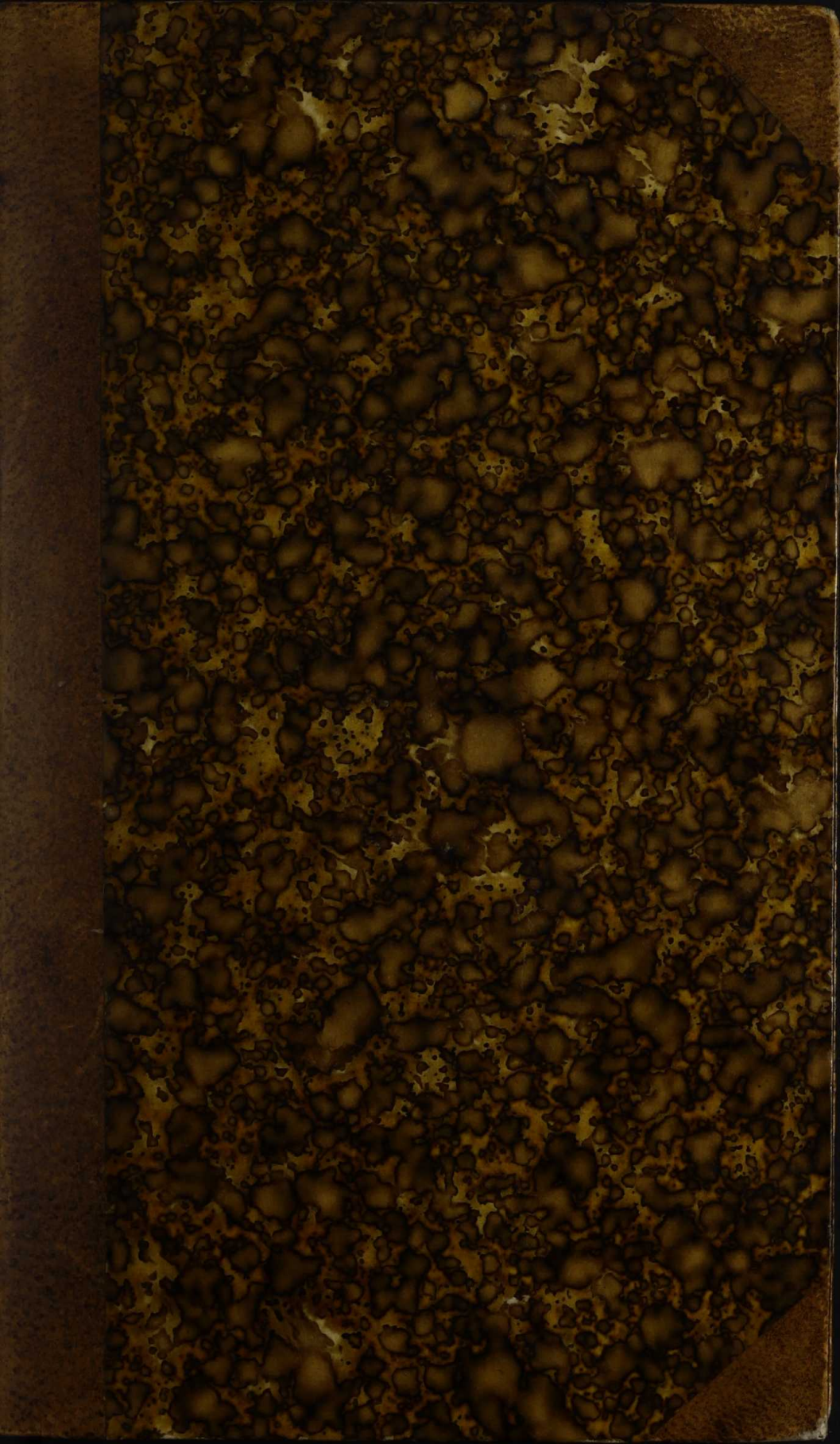
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

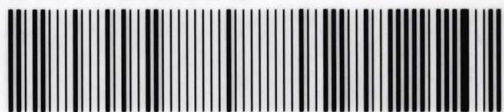
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56. - 133 - 8°

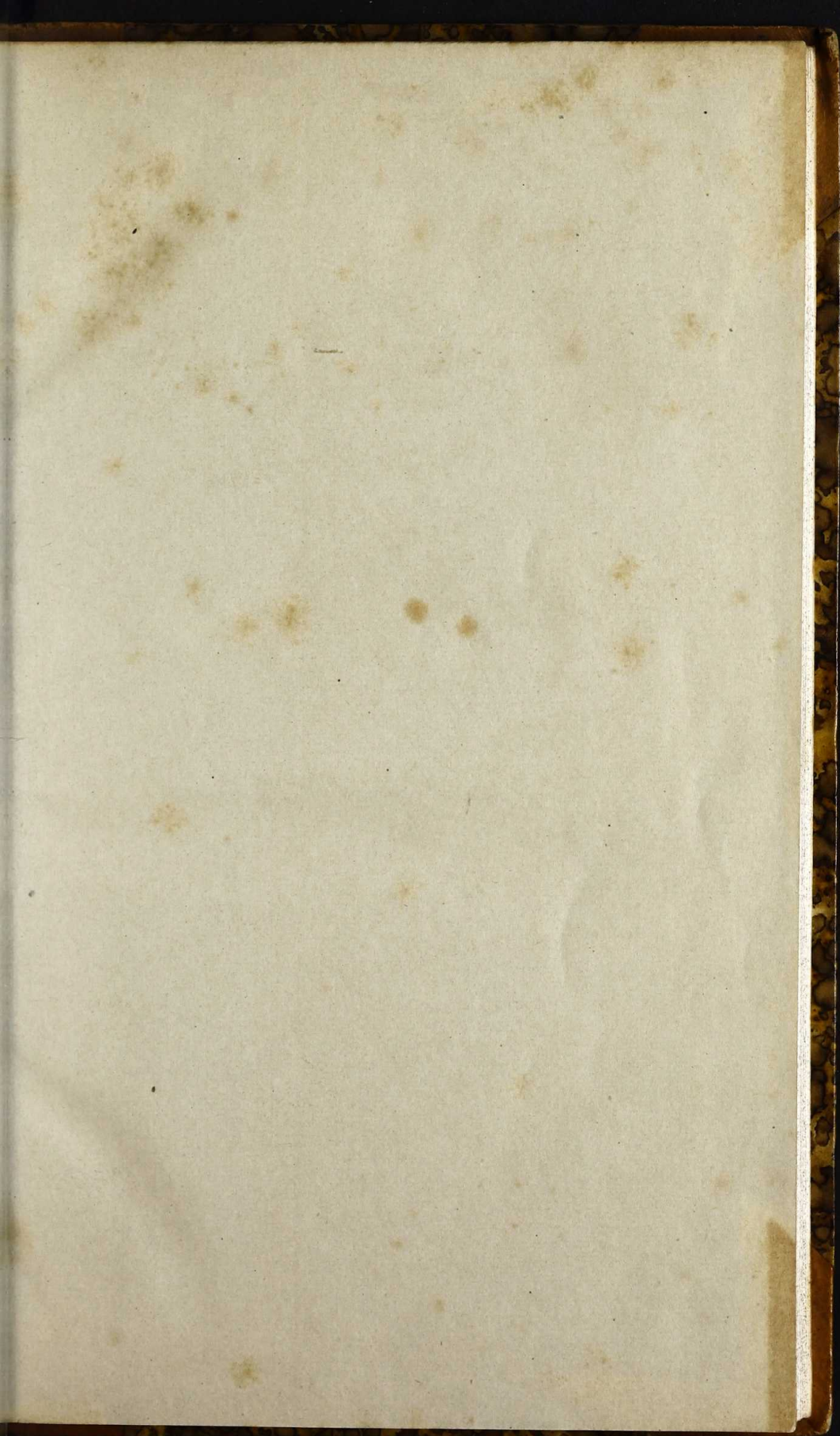
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

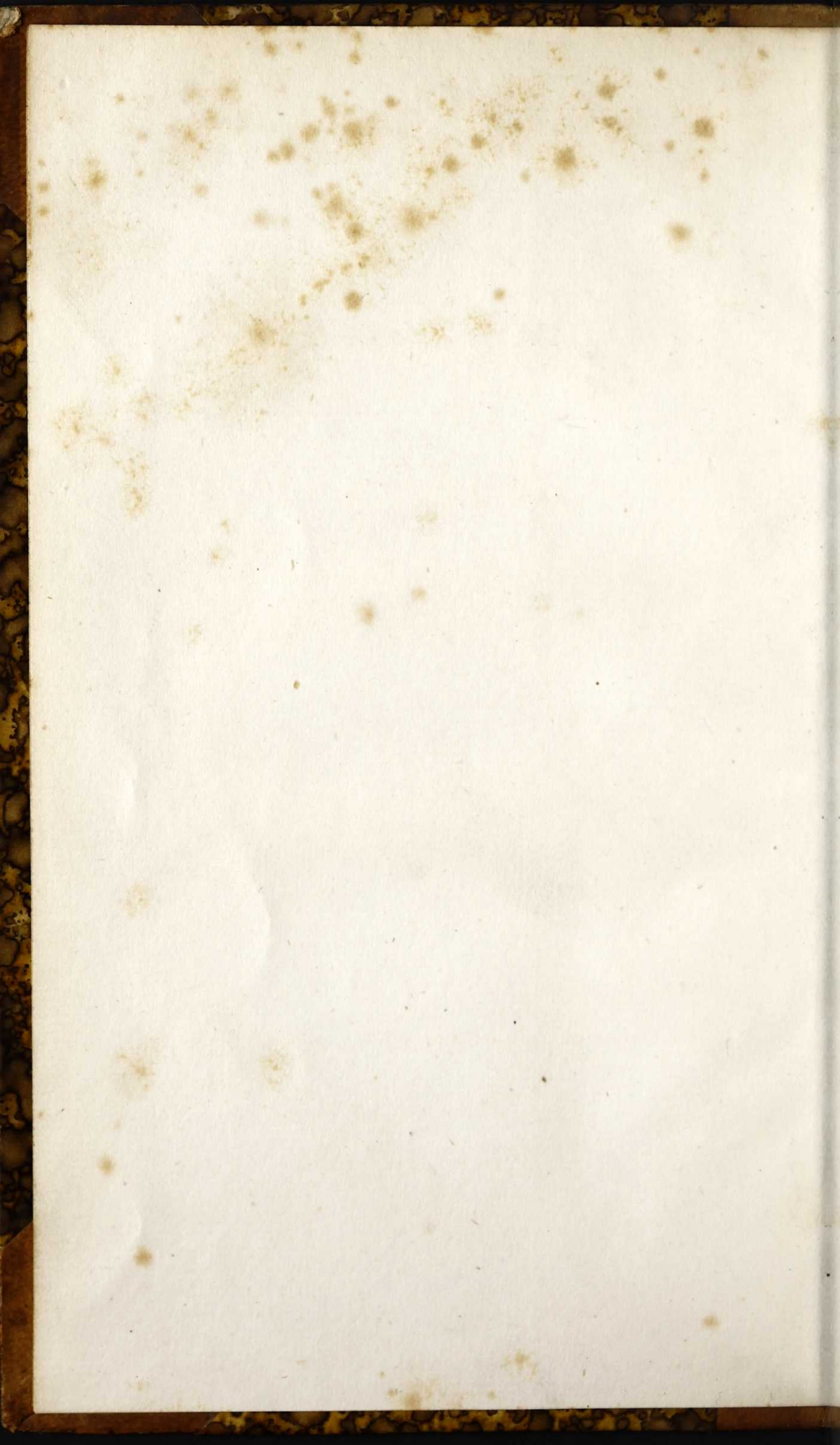
1 1 56 0 8 00939 X

+REX

De tvende Foscari.

En historisk Tragoedie,

af

Lord Byron.

Oversat

af

K. L. Rahbek.

Kjöbenhavn.

Trykt i B. J. Bendixens Bogtrykkerie.

1827.

De rebus et personis

et personis et rebus

et

et personis et rebus

et personis

et

et personis et rebus

(Studentereforeningen tilegnet.)

M. Br. !

Den Interesse, hvormed De hørte de tvende første Acter af nærværende Sørgespil, hvis Fordanskning jeg havde den Fornøjelse at forelæse i vor Forening, har gjort mig det til en fast Pligt, at fortsætte og fuldføre dette Arbejde, og befrier mig ligeledes venstkabeligst at tilegne Dem, hvad der skylder Dem, og ene Dem sin Tilværelse. At dette vil blive modtaget med samme Sindelag, hvormed det bringes, er jeg glad ved at vide og erkende.

D. 5te Mai 1827.

Med Hengivenhed og Høiagtelse

K. L. Rahbek.

Personerne:

Francesco Foscari, Doge af Venedig.

Jacopo Foscari, hans Søn.

Marina, Jacopos Hustru.

Marco Memmo, Børmænd for Dvarantia.

Giacomo Loredano, af Consiglio di Dieci,

Barbarigo, ligeledes.

Senatorer, Dieci, Bagt, Dphartere, o. s. v.

Stuepladsen er i Hertugspalladset i Venedig.

Første Act.

Første Scene.

(En Sal i Hertugspalladset.)

Loredano, Barbarigo (træde ind, og mødes.)

Loredano.

Hvor er den Fugne?

Barbarigo.

Hviler af Forhøret.

Loredano.

Forløben er i Gaar fastsatte Tid
Til atter at optage Sagen. Lad os
I Raadet samles med de Øvrige,
At slynde paa, at han igien fremkalbes.

Barbarigo.

Nei! lad ham have disse faa Minuter
For hans forpiinte Lemmer. Han i Gaar
Blev overvældet ved Forhøret, og
Lar bære derunder, dersom det gjentages.

Loredano.

Nel!

Barbarigo.

Ikke jeg i Retfærdskjærlighed
For Eder viger, heller ei i Had

Til de ærgierrige Toscaris, Fader
 Og Søn, og hele skadelige Slægt.
 Men denne Arme over Alt har lidt,
 Hvad den meest stoiske Natur kan taale.

Loredano.

Og uden at tilstaae sin Brøde.

Barbarigo.

uden

Maaskee, at nogen han begik. Men han
 Bekjendte Skrivelsen til Mailands Hertug,
 Og halv hans Pinsler sone denne Svaghed.

Loredano.

Det vil vi see,

Barbarigo.

J driver, Loredano,

Et Arbejd for vidt.

Loredano.

Hvor vidt?

Barbarigo.

Indtil

Udbrøddelse.

Loredano.

Naar de er døde, far.

J sige saa! Lad os gaae ind i Raadet.

Barbarigo.

Giv Tib! ei Tallet er endnu fuldstændigt;

Der fattes to, før vi kan gaae til Værket.

Loredano.

Og første Dommer, Dogen!

Barbarigo.

Nei! han er

Med meer end romersk Mandighed bestandig

Den første Mand paa Dommersædet i

Den ulukkelige Sag imod hans sidste,
Hans ene Søn!

Loredano.

Sandt, sandt! hans sidste!

Barbarigo.

Vil Intet røre Eder?

Loredano.

Mener I,

Han føler?

Barbarigo.

Han ei riser det.

Loredano.

Det har

Jeg mærket. Udsling!

Barbarigo.

Men i Gaar, jeg hører,

Da han gik hjem til Hertugens Gemakker,

Som han kom over Trinnet, daanede

Den arme Olding.

Loredano.

Det begynder da

At virke,

Barbarigo.

Bærket halv er Eders eget.

Loredano.

Dg heelt det skulde være saa; min Fader

Dg min Farbroder ere ikke mere.

Barbarigo.

Jeg har læst deres Gravskrift, som beretter,

De døde af Forgift.

Loredano.

Da Hertugen

Erklærte, at han aldrig skulde troe

Sig Tyrste, førend Piedro Loredano

Var død, blev begge Brødre snge fort-
Derefter; han er Fyrste!

Barbarigo.

Ulyksalig!

Loredano.

Hvad skal de være, som gjør Faderløse?

Barbarigo.

Men giordes I da faderløs af Dogen?

Loredano.

Ja!

Barbarigo.

Dg hvad grundige Beviser?

Loredano.

Naar

I Løndom Fyrster gribe til at virke,
Tiltale, og Bevis da gøres lige
Besværlige. Men jeg har flige af
De sidste, som den første usornøden
Skal gjøre.

Barbarigo.

Men I gaar dog frem ved Lov?

Loredano.

Ved alle Love, han os vilde levne.

Barbarigo.

Der ere flige i vor Stat, som gjøre
Giengjældelsen langt lettere, end mellem
De fjerne Nationer. Er det sandt,
At I i Eders Handelsbøger, denne
Vor første Adels rige Brug, har frevet:
Hertug Foscari er min Gjældner for
Marco og Pietro Loredanos Død,
Min Faders, og hans Broders?

Loredano.

Saa staaer frevet.

Barbarigo.

Og vil I lade det staae uudslettet?

Loredano.

Vil det er afgjort.

Barbarigo.

Og hvordan?

(To Senatorer gaar over Stuepladsen ind i Raadsalen.)

Loredano.

I seer,

At fuldt er Tallet. Følg mig!

(gaar.)

Barbarigo.

Følg dig!

Jeg længe fulgte din Fjerdarvergang,

Som Bølgen flyder efter den foran,

Omslyrter baade Braget, bragende

I vilde Vinde, og den elendige,

Der skriger inden for dets brudte Ribbeen,

Naar Vandene henstrømme giennem dem,

Men denne Søn og Fader kunde røre,

Selv Elementer til at standse; dog

Frem maa jeg bærvt som de; o gib jeg kunde

Saa blindt og nagfrit gjøre det! Han kommer!

Vær roligt, Hjerte! det er dine Fiender,

Maa blive dine Ofre; vil du staae

For dem, der næsten knuste dig?

(Vagt med J. Foscarei, som fange.)

Vagt.

Her lad

Ham hvile; gib Dem Tid, Signor!

Foscarei.

Jeg taffer

Dig, Ven! jeg er asmægtig; men det tørde

Paadrage dig Trettesættelse.

Seg vil det vove.

Vagt.

Foscari.

Det er vennehuldt;

Seg møder nogen Unt, men ingen Raade;

Det er den første.

Vagt.

Og det torde blive

Den sidste, saae de os, som raade.

Barbarigo (kommer frem.)

Der

Er een, som seer det; men frygt ei, jeg hverken

Din Dommer eller Klager være vil.

Skjondt det er over Tiden, oppebi

Den sidste Kalbelse; jeg er af Dieci,

Og da jeg oppebier Kalbelsen,

Bed min Rærværelse jeg hiemler Eder.

Naar sidste Kalb da lyder, gaae vi sammen!

See efter Fangen!

Foscari.

Hvis er denne Røst?

Uh! Barbarigos, Fiende af mit Huus,

En af mit lidet Tal af Dommere.

Barbarigo.

Slig Fiende, hvis han findes, at opveie,

Din Rader sidder mellem Dommerne.

Foscari.

Vel sandt! han dømmes.

Barbarigo.

Kalb da ei! de Vove

For haarde, der indbrømme Raderen

Den Overbærelse, at de antage

Hans Stemme i en saa høivigtig Sag,

Som Statens Sikkerhed.

Foscari.

Dg som hans Søn.

Jeg er afmægtig; lad mig, beder jeg,
 Mig for at trække Væir det Bindue nærmere,
 Der seer ud over Vandet.

(En Uffizial kommer ind og hvidsker til Barbarigo.)

Barbarigo.

Lad ham nærmes.

Ei tør jeg tale meer med ham. Jeg alt
 Ved korte Ord skift overskreed min Pligt,
 Dg maa i Raadets Sal det nu gienkøbe. (gaaer.)

(Vagt leder Foscari til Vinduet.)

Signor! der, det er aabent nu! Hvorledes
 Fornemmer De Dem?

Foscari.

Som en Dreng! o, o!

Venedig! o!

Vagt.

Dg Eders Lemmer?

Foscari.

Lemmer!

Hvor tidt har de mig jublende henover
 Hiin solblaa Flod, naar med Gondolen jeg
 Foer skummende i barnlig Beddestrid;
 Forklædt som ung Gondolier imellem
 De fro Medkæmper, ædle som jeg selv,
 I Styrkens Stolthed kappedes for Lyst,
 Imedens deiligt Folk af Skjønnens Brimmel
 Plebenisk og patricisk, muntred os
 Med Tryllesmiil og lydelige Dasser,
 Tørklæders Baien, og med Hænders Klap,
 Til selve Maalet. Hvor har mangen Gang
 Med mere lystig Arm, og dristigt Bryst
 Jeg kløvet barsken Bølge, kasted med

Et Sommerlag Vandbøverne tilbage
 Fra vaade Haar, og bort fra Læben leet
 Forvorne Skum, der kyste den, som Blinffaal,
 Mig havet over Bølgen, som den steg,
 Mit stoltere, jo høiere den hæved
 Mig op, og tidt i overgivne Vand
 Neddukket i det grønne Glasvælg, banet
 Mig Wei til Muslingfaller og til Sægræs,
 Uleet af dem beroppe, til de ræddes,
 Kom da igien med Favnens fuld af Tegn,
 Der vliste, Dybet havde jeg randfaget;
 Hoverende med Slag, der vidt gienlød,
 Drog dybt det længe holdte Weir, og atter
 Jeg sparked Skummet, der omkring mig brød,
 Og som en Søfugl, jeg min Wei fortsatte.
 Da var jeg Dreng.

Vagt.

Vær Mand nu; aldrig var

Der mere Trang til Manddomskraft.

Joscari.

Mit Fjønne,

Mit eneste Benedig! Det er Kande!
 Din Solust, o din adriatke Solust,
 Hvor vifter den mit Ansigt; selv din Lufning
 Er mine Karer hiemlig, kiser dem
 Til Stilhed; hvor ulig den hede Blæst
 Paa rædsomme Cyclader, der omhyled
 Mit candiotke Fængsel, og der gjorde
 Mit Hierte sygt.

Vagt.

Seg Farven seer at komme

Igien paa Eder's Kinder. Himlen Eder
 Tilsende Kraft at bære, hvad end meer
 Paalægges maa; jeg gruer det at tænke.

Foscari.

De vil ei meer forvise mig; nei! nei!

Lad dem mig martre fort; nu er jeg stærk.

Vagt.

Bekænd, saa skaanes I for Marterhiulet.

Foscari.

Seg har bekændt eengang, to Gange før;

De begge Gangene forviiste mig.

Vagt.

Og tredie Gang vil myrde Eder.

Foscari.

Lad

Dem det. Naar jeg kun bliver jordet i

Mit Fødeland! Langt bedre Afse her,

End nogen Ting, der lever, andensteds.

Vagt.

I elste kan den Jord, der hader Eder,

Saa høit?

Foscari.

Den Jord! nei, det er Jordens Gød,

Der mig forfølger: men min Fødejord

Vil tage mig som Moder i sin Arm.

Seg kræver ikkun en Venedigs Grav,

Et Fængsel, hvad de vil, naar det er her.

(Uffizial kommer.)

Uffizial.

Før Fangen ind!

Vagt.

Signor, I hører selv

Befalingen.

Foscari.

Saa! jeg til flige Råd

Er vant. Det er den tredie Gang, de mig

Har martret; ræk mig da din Arm!

Uffizial.

Tag min, is her
Det er min Pligt at være Eder nærmest,
Signor!

Foscari.

S! S er den, der forestod
Tgaar min Marter! bort! jeg vil gaae ene.

Uffizial.

Signor, som S behager. Dommen var
Gi af min Underfærist; men ikke tør
Jeg være Raadet overhørig, naar
Det —

Foscari.

Dig befoel paa græselige Bænk
At spænde mig! Jeg beider, rør mig ei,
At sige, ikke nu; den Tid vil komme,
De vil fornye Befalingen; men bliv
Fra mig, til den er givet. Naar jeg seer
Paa dine Hænder, de opløste Lemmer
Alt bære af den forudsatte Marter,
Og kolde Draaber brude frem paa Panden,
Ret som dog fremad! jeg har baaret det;
Jeg og kan bære det. Hvorledes seer
Min Fader ud?

Uffizial.

Som han er vant.

Foscari.

Saa gjør

Og Jorden, Luften, Oceanets Blaa,
Og Stadens Herlighed, og dens Palladser,
Dens Piazzas Lyffighed; den muntre Surret
Af Nationer trænger hid, selv nu,
Selv hid, i disse de Ukiændtes Haller,
Der herse, de Ukiændtes og Utaltes,

Der dømmes, og aflives her i Tausched,
 Alt bærer samme Mafyn, selv min Faber.
 Der Intet kan samføle med Foscari,
 Selv en Foscari ei! Signor, jeg følger.

(De gaae.)

(Memmo og en anden Senator træde ind.)

Memmo.

Han er her ei; vi kom for seent. Troer I,
 At Dieci længe sidde vil i Dag?

Senator.

De sige, at den Fængne høist forhærdet
 Vedbliver første Udsagn; meer jeg veed ei.

Memmo.

Og det er meger; dette Rædselskammers
 Lødomme ere ligesaa forborgne
 For os, for Statens første Vble, som
 For menig Mand.

Senator.

Undtagen vante Rygter,

Der, som de Gienfærdseventyr, der ere
 I Omløb nær forsældne Bygninger,
 Bevistes aldrig, men blev heller aldrig
 Mistroet reent. Folk veed saa lidt af Statens
 De sande Handlinger, som Gravenes
 De undgrundelige Lønligheder.

Memmo.

Men vi med Tidens Længde vinde dog
 Et Skridt i Kundskab, og jeg Udfigt har
 En Dag at blive en af Dieci.

Senator.

Eller

Og Doge.

Memmo.

Ei, hvis jeg kan undgaae det.

Senator.

Det er den første Post i Staten, og
Kan lovlig attraaes, og erholdes lovlig
Af ædle Beilere.

Memmo.

Dem overlader

Seg det; Skjæbnt fød af Adels, Grændser har
Min Vælyst! Jeg vil for være Gener
I et foreent Regieringstital, end
Som eenligt Nul at glimre, Skjæbnt forghyldt.
Hvo kommer der? Foscaris Hustru.

(Marina med en Terne.)

Marina.

Hvad?

Ei een! Jeg tager feil; der end er to;
Men det er Senatorer.

Memmo.

Ædle Frue,

Befal os!

Marina.

Jeg befale! Af, mit Liv
Var en langvarig Bøn, og en forgiæves.

Memmo.

Jeg dig forstaaer; men jeg maa ikke svare.

Marina (støt.)

Ret! her tør ingen svare, før paa Hiulet,
Ei spørge, uden de —

Memmo (afbrøder.)

Høibaarne Frue!

Tænk, hvor du er!

Marina.

Hvor jeg er nu? Det var
Min Mages Faders Slot.

Memmo.

Det kan de,

Marina.

Og Magt.

Og Villie er eet hos dem i Ondskab,
Forloren er min Mand.

Memmo.

Det ikke; Retfærd

Er Dommer i Venedig.

Marina.

Hvis saa var,

Der nu ei mere var Venedig til.

Men lad det leve, naar de gode kun

Ei døe, før Timen, da Naturen kalder.

Men snarere er Diecis Kald; og vi

Paa det maa vente. Al, en Jammerlyd!

(Et svagt Skrig indenfor.)

Senator.

Lys!

Memmo.

Det var Skrig af —

Marina.

Nei, ei af min Mand!

Ei af Foscarei.

Memmo.

Stemmen var —

Marina.

Ei hans,

Nei, nei! han skriger! det hans Fader skulde;

Ei han, ei han! han vil i Taushed døe.

(En svag Klage lyd indenfor.)

Memmo.

Hvad! nu igjen!

Memmo.

Vor Døges Slot.

Marina.

Dg Sønnens Fængsel! Sandt, jeg har ei glemt det
Dg var ei nærmere og bitterere
Erindringer, den ædle Memmo vilde
Jeg takke for mig at udpege Stedets
Forlystelser.

Memmo.

Vær rolig.

Marina (seer til Himlen.)

Det er jeg;

Men o evindelige Gud! kan du
Forblive det med sig en Verden?

Memmo.

End

Din Mand kan blive friskændt.

Marina.

Det er han

I Himmelen! Signor Senator! Jeg
Bønfalder Eder, tal ei derom, I
Er Mand i Embed; saa er Dogen; han
Nu har en Søn i Fare, jeg en Mage,
I dette Dieblis, hvis ei, har havt.
De er derinde, eller i det mindste
De var der for en Time siden, Ansigt
Til Ansigt, Dommer og Forbrøder; vil han
Fordømme ham?

Memmo.

Jeg tænker, Nei.

Marina.

Men hvis

Han ikke gjør det; der er de, der vil
Domsælde begge.

Marina.

Hans Røst! det syntes saa.

Jeg vil ei troe det; svigtede han; jeg kan

Ei lade af at elske; men han, nei!

Nei! rædsom maa den Pine have været,

Der aftrang ham et Klynk.

Senator.

Og da du føler

Din Mages Elbø, vil du, at han

Skal bære meer end Dødens Uval i Stilhed?

Marina.

Vi samtlig Piinsler bære maa. Jeg ei

Har ladet Foscaris store Huus ufrugtbart;

Om de og bringe baade Dogen og

Hans Søn af Dage, har jeg lidt saa meget

Ved Liv at stænke dem, der følge disse,

Som de kan lide ved at lade Livet.

Men glade være mine Elbøer,

Og dog mig piinte, saa jeg kunde freget,

Men freeg ei; jeg var Paab at føde Helte,

Og vilde ei med Taare hyde dem

Velkommen.

Memmo.

Nu er alting tyst.

Marina.

Maafee

Er Alt forbi; men det jeg ei vil troe;

Han Kræfter samlet har, og nu dem trodser.

(En Uffizial kommer, ilfsom ind.)

Memmo.

Nu, Ven! hvad søger I?

Uffizial.

En Løge. Fangen

Er daanet.

(Gaaer.)

(2 *)

Memmo.

Frue! det var bedre, De
Begynd Dem bort.

Senator (vil hjælpe.)

Gjør det, jeg beder!

Marina.

Bort!

Jeg vil opvarte ham.

Memmo.

Du! Mindes, Frue!

I disse Bærelser faaer Ingen Indgang
Undtagen Dieci, og Familiarer.

Marina.

Vel! jeg det veed, at ingen, her kom ind,
Gaaer ud, som han kom ind, og mange aldrig;
Men ikke skal de mig formene Indgang.

Memmo.

Ne, det er ikkun at udsætte Eder
For haard Afvisning, værre Uvisshed.

Marina.

Hvo vil imod mig være?

Memmo.

De, hvis Pligt

Det er at handle saa.

Marina.

Det deres Pligt,

Hver menneskelig Følelse, hvert Baand,
Der knytter Mand til Mand, at træde ned?
At kappes med de Dæmle, der engang
Vil i Forskællighed af Pinsler dem
Siengielde! men dog vil jeg ind.

Memmo.

Det er

Umuligt.

Marina.

Det forlægges Kal. Trods hyder
 Fortviølelse til selve Despotie.
 I dette Hierte er der, hvad der vilde
 Sig bane Bei igiennem Hare med
 Udstrakte Spyb, troer I, saa Sluttere
 Da faae mig af min Bei? thi giver Plads!
 Palladlet Dogens er, jeg Hustru er
 Af Dogens Søn, af Dogens Kyldfri Søn,
 Og de Kal høre det.

Memmo.

Det blot vil tiene
 Til at ophidse meer hans Dommere.

Marina.

Hvad er de Dommere, der give Rum
 Til Brede; Mordere er, hvo det giøre.
 Til Side! (hun gaaer.)

Senator.

Arme Frue!

Memmo.

Det er idel
 Fortviølelse; hun inden Døren bliver
 Ei indladt.

Senator.

Blev hun det endog, hun ei
 Kan frelse hendes Mand. Men see! der er
 Sgien Ufficialen.

(Ufficial gaaer over Scenen med en anden.)

Memmo.

Neppe havde
 Jeg tænkt, at Dieci havde haft engang
 Det Glimt af Medynk, eller Bistand vilde
 Tilstaae den, Lidende.

Senator.

Uf Medhynk? er

Det Medhynk, at tilbagefalde til
At søle den Glendige, der er
For lykkelig i at undflye til Døden
Bed ynksom Dvale, fattige Naturs
Den sidste Hielp mod Smertens Tyrannie?

Memmo.

Jeg undres, de med eet ham ei forðømme.

Senator.

Det er ei deres Politik; de vil
I Live have ham, fordi han frygter
Ei Døden, og handlyse ham, fordi
Den hele Jord, hans Fødeland unktagen,
Er ham et vidstrakt Fængsel, og hvert Drag
Uf fremmed Lust, han aander, synes ham
En langsom Gift, der ham fortærer, men
Ham dræber ei.

Memmo.

Omstændighederne

Befræfte hans Forbrydelser; men han
Tilstaaer dem ikke.

Senator.

Ingen, uden ene

Det Brev, som, siger han, var skrevet, stilet
Til Mailands Hertug, med den fulde Vished,
Det vilde falde i Senatets Hænder,
Og han tilbagebringes til Venedig.

Memmo.

Men som Forbryder.

Senator.

Sa! men til hans Land.

Og det var alt, paaastaaer han, hvad han søgte.

Memmo.

Anklagen om Bestikkelser bevistes.

Senator.

Ei tydelig, og den for Mord er bleven
Tilintetgjort ved Dødsfengselsfristemaalet
Af Nicolas Grizzo, der ihjelslog
De Diecis sidste Formand.

Memmo.

Hvi da ei

Trifflænde ham?

Senator.

Det maa de svare for;

Thi det er velbekendt, at Almoro
Donato, som jeg sagde, af Privathævn
Blev myrdet af Grizzo.

Memmo.

Der maa være
Meer i den synderlige Sag, end den
Beflydtes vitterlige Brøde viser.
Men her er to af Dieci. Lad os gaae.

(De gaae.)

Loredano, Barbarigo (kommer.)

Barbarigo.

Det var for meget; tro, det var ei billigt,
Forhøret skulde nu gaae videre.

Loredano.

Og saa maa Raadet bryde op, og Retfærd
Maa standse i sit fulde Løb, fordi
En Kvinde bryder ind paa vore Raadslag.

Barbarigo.

Nei, det var ikke Grunden, selv I saae
Den Fængnes Tilstand.

Loredano.

Og kom han sig ei?

Barbarigo.

Ved ringeste Fornøjelse at falde
Tilbage.

Loredano.

Det blev ei forsøgt.

Barbarigo.

Det er

Forgiaves nu at knurre. Raadets Flerhed
Mod Eder var.

Loredano.

Tak Eder hie, Signor!

Og den hertugelige gamle Kierling,
Der samlet fik de værdige Stemmer, som
Min overstemte.

Barbarigo.

Jeg er Dommer, men

Jeg maa tilstaae, den Deel af strænge Pligt,
Der foreskriver piinlige Forhør,
Og byder os at sidde og at paasee,
Det holdes skarpt, mig lader ønske —

Loredano.

Hvad?

Barbarigo.

I stundom vilde føle, som jeg stedse.

Loredano.

Gaa, gaa! I er et Barn, af Jølelle
Og Forsæt svagt, der blæses om ved hver
Et Andspust, rykkes ved et Suk, og smeltes
Blot ved en Taare, kostbar Dommer for
Venedig, og en værdig Statsmand til
Deeltager i min Politik.

Barbarigo.

Han faldte

Ei Taare.

Loredano.

Tvende Gange freg han.

Barbarigo.

Det

En Helgen havde, selv med Krens Krone
 For Die, ved en saa umenneskelig
 Kunstmarter, som blev ham paatvunget; men
 Han ikke freg om Medynk; ei et Ord,
 Et Suk undslap ham, og de tvende Skrig
 Var ikke Bønsald, men aspiintes ham
 Ved Qualer, og de fulgtes ei af Bønner.

Loredano.

Han mumled mange Gange mellem Tænder?
 Men uforstaaelig.

Barbarigo.

Jeg det ei hørte.

J stod ham nærmere.

Loredano.

Det gjorde jeg.

Barbarigo.

Mig tyktes, og til min Forundring, J
 Blev rørt til Medynk, og den første var
 At raabe efter Hielp, den Gang han daaned.

Loredano.

Jeg troede, at den Afmagt var hans sidste.

Barbarigo.

Og har jeg ikke ofte hørt Dig kalde
 Hans og hans Faders Død Dit første Anfse.

Loredano.

Hvis han uskyldig døer, det er at sige,
 Ei Brøden har betiændt, vil han beklages.

Barbarigo.

Hvad! vil du myrde hans Grindring?

Loredano.

Vil Du,

Hans Guds Skat til hans Sønner gaae i Arv?

Det maa det, hvis han ulovfældet døer.

Barbarigo.

Krig og med dem?

Loredano.

Med hele deres Huus

Til deres eller mit er Intet.

Barbarigo.

Dg

Hans blege Hustrus dybe Dødskamp, og
Den undertvungne Krampetrækning paa
Hans gamle Faders fyrstelige Pande,
Der udbrod i et flygtigt Gys, skændt sig selv,
Vel og i nogle seige Draaber, snart
Bortvissede i stræng Sindssrolighed,
De rørte Gder ei! (Loredano gaaer.) Taus i sit Had
Som i sin Videlse Foscari var,
Dg med sin Taushed rørte mig den Arme
Meer end et tusind lydelige Skrig
Det havde kunnet. Nædsomt var det Syn,
Ussindig da hans Hustru trængte ind
I Rettens Domsal, og øined der,
Hvad knap vi kunde see paa, længe vante
Til flige Syn. Jeg maa ei tænke meer
Derpaa; jeg ellers i Medlidenhed
Med vore Fjender, glemmer deres gamle
Fornærmelser, og lader gaae af Hænde
Den Havn, som Loredano sig og mig
Bereder; min dog vilde være nøvet
Med mindre Giengjæld, end han tørster efter.
Dg jeg hans dybe Had formilde vilde
Til meer personligt Sindelag. Man nu

Toscari har fortvarig Lise
 Bevilget paa Begiar af Raadets Eldste,
 Ustribdig rørte ved hans Hustrus Komme
 I Hallen, og hans egne Lidelser.
 De komme, hvor asmægtig, og elendig,
 Jeg ei udholde kan endnu at see
 Paa dem i denne Yderlighed. Jeg
 Vil prøve at bevæge Eoredano.

(gaaer.)

Anden Act.

Første Scene.

(Hallén i Hertugens Pallads.)

Dogen og en Senator.

Senator.

Behager I at underskrive nu
Den Forestilling, eller til i Morgen
udsætte det?

Dogen.

Nei, jeg det gjennemsaae
Igaar, der fattes Underskriften blot.

Giv De mig Pennen. (Sætter sig, og underskriver Papiret.)

Der Signor.

Senator.

De har

Forglemmt. (Seer paa Papiret.) Det er ei underskrevet.

Dogen.

Ikke!

Ak, jeg opdager, at med Alderen
Begynder mine Dine nu at svækkes;
Jeg saae ei, Pennen ei var rigtig dyppet.

Senator.

(Dykker Pennen, og lægger Papiret for Dogen.)

Og ryfter Haanden; tillad mig; saaledes!

Dogen.

Nu er det gjort; jeg takker.

Senator.

Denne Act,
Stadsfæstet saa af Eder og af Dieci,
Venedig giver Fred.

Dogen.

Lang Tid det er,
Fra det har nydt den; maatte det nu blive
Saa længe, til det atter griber Vaaben!

Senator.

Det snart er tredive og fire Aar
Af næsten uophørlig Krig med Tyrken,
Hvis ei, med Vælfjands Magter; nogen Hvile
Vort Stat behøved.

Dogen.

Udentvivel, Jeg fandt
Den Oceanets Dronning, og forlader
Den Lombardiets Frue; det er Trøst,
At jeg til hendes Diadem har søiet
Jubelerne, Ravenna, Brescia;
Gi mindre Krema, Bergamo er hendes;
Saameget hendes Rige voxet er
Dillands i min Regjering, medens hendes
Egherredom ei er aftaget.

Senator.

Det
Er Sandhed, og fortjener al vort Lands
Erkiændtlighed.

Dogen.

Maafee!

Senator.

Som flulde

Sig vise.

Dogen.

Jeg ei klaget har, Signor!

Senator.

Tilgiv mig, ædle Herre!

Dogen.

Hvad?

Senator.

Mit Hierte

For Eder bløder!

Dogen.

Hvad, Signor! for mig?

Senator.

Og Eders.

Dogen.

Nok!

Senator.

Det Lust maa have, Herre!

For mange Pligter jeg mod Eder har

Og Eders hele Huus, for suundne Dages

Og Nutids Godhed, til ei dybt at føle

For Eders Søn.

Dogen.

Var det i Eders Sending?

Senator.

Hvad, Herre!

Dogen.

Denne Snak om Ting, I veed ei.

Men undertegnet er Tractaten. Gaae

Med den igien til dem, som sendte Eder.

Senator.

Jeg lyder; mig tilfælde paalagt var

Af Raadet, om I vilde sætte Timen

Til dets Gienfaling?

Dogen.

Siig dem: naar de vil;

Nu, dette Hieblik, om de behager!

Jeg Statens Tiener er.

Senator.

De vilde Eder

Til Hvile unde nogen Tid.

Dogen.

Seg har

Ei nogen Hvile; det vil sige, ingen,

Der Staten volde skal en Times Tid.

De mødes, naar de vil; mig skal de finde,

Hvor jeg skal være, hvor jeg stedse var.

(Senator gaar.)

(Dogen bliver tilbage, taus; en Betient kommer.)

Betienten.

Min Tyrste!

Dogen.

Tal!

Betienten.

Foscari's ædle Frue

Forlanger Audient's.

Dogen.

Hun komme! arme

Marina!

(Betienten er gaet; Dogen bliver taus som forhen; Marina kommer.)

Marina.

Fader! jeg har bovet at

Forstyrre Eder's Fredsted her.

Dogen.

For Dig

Seg intet har, mit Barn; Befal Du over

Min Tid, naar Staten ei befaler den.

Marina.

Seg onskede om ham med Dig at tale.

Dogen.

Din Mand?

Marina.

Og Eders Søn.

Dogen.

Bliv ved, min Datter!

Marina.

Jeg havde faaet Tilladelse af Dieci
Min Mand at see tilgode nogle Timer.

Dogen.

Det havde Du.

Marina.

Den er tilbagekaldet.

Dogen.

Af hvem?

Marina.

Af Dieci. Da vi havde naaet

Til Sukkebroen, og jeg mig belaved
At gaae derover med Foscari, først
Den skumle Broens Bogter gjorde Hindring;
Et Sendebud til Dieci gik tilbage.
Men da ei Raadet længer sad, og ingen
Tilladelse var givet skriftlig, jeg
Blev stødt tilbage, med Forsikkring,
Til sig den høie Domstol atter samlede,
De Fængselsmurene adskillige maatte.

Dogen.

Sandt! Formen er forsømt i denne Skynding,
Hvormed sig Retten hæved, og indtil
Den mødes, er det tvivlsomt.

Marina.

Til den mødes?

Og naar den mødes, vil de martre ham
Tajen, og han og jeg maae kjøbe, med
Fornøjelsen af Pinsterne, et Møde

At Mand og Hustru, under Himmelen
 Det helligste af Baand! Gud! seer Du dette?
 Dogen.

Barn! Barn —

Marina. (afbryde ham.)

Kald mig ei Barn! Snart ingen Barn
 Du selv vil have — Du fortjener ingen,
 Du, som saa rolig om en Søn kan tale
 I den Forsatning, der selv hos Spartaner
 Blodtaarer vilde falde frem; Fjendt de
 Begræd ei deres Sønner, der omkom
 I Slag, staaer det da skrevet, at de saae
 Dem stykkeviis omkomme, og udstrakte
 Ei Haand at frelse dem?

Dogen.

Du seer mig. Græd

Det kan jeg ei; jeg vilde, at jeg kunde!
 Men var hvert sneehvidt Haar paa dette Hoved
 Et Ungdomsbliv, hvis denne Hertughue
 Var Jordens Diadem, Hertugringen,
 Hvorved jeg mig med Bolgerne troloved,
 En Talisman at stille dem, det Alt
 For ham jeg vilde give.

Marina.

Sikkert han

Med mindre kunde reddes.

Dogen.

Dette Svar

Blot viser, at Du kender ei Benedig.
 At! og hvor skulde Du? Det kender ei
 Sig selv i al sin Løndom. Hør mig, de,
 Som efterstræbe Din Foscari, ei
 Hans Fader efterstræbe mindre. Ikke
 Blev Sønnen frelst ved Faderens Fordærv.

De ad forskjellig Wei til samme Maal
Hensunde, og det er — men de har ei
End bundet Seir.

Marina.

Men de har sønderknuft —

Dogen.

Ei sønderknuft endnu; jeg lever.

Marina.

Og

Din Søn, hvor længe vil han leve?

Dogen.

Seg,

Trods Alt, hvad end er skeet, fortroster mig,

Saa mange Aar, og lykkeligere

End Faderen. Den ubesindige Dreng,

Hvis Avindentaalmod at komme hjem

Har Alt fordærvet ved det fundne Brev;

En høi Forbrydelse, som hverken jeg

Kan fragaae, eller sætte Gminke paa,

Som Fader eller Hertug. Havde han

Kun lidet længere udholdt endnu

Sin candiotiske Forviisning, havde

Jeg Haab; han det har flukt: han maa tilbage.

Marina.

I Landsforviisning?

Dogen.

Jeg har sagt det.

Marina.

Og

Kan jeg gaae med ham!

Dogen.

Du vel veed, den Bøn

Pf dig to Gange før fik Afslag hos

Forsamlingen af Dieci; og vel neppe

Bevilges nu en treble Begjæring,
Da de er ved din Mands betyngede
Forseelser end blevne mere strænge!

Marina.

Hvad, strænge? grusomme! de gamle Diavle
I Menneſtegeſtalt, den ene God
I Graven, dumme Dine fremmede
For Taarer, Kiærlinggraad undtagen, og
Med lange, hvide, tynde Haar; med Hænder,
Der ryste, Hoveder hentagne, Hierter
Ei mindre haarde, de oplægge Raad
Og giøre Stemplinger, aflive Mænd,
Som Livet ei var meere end de længe
udſlukte Følelſer i deres eget
Bandlyſte Bryſt.

Dogen.

Du veed ei!

Marina.

Jo! jeg veed,

Jeg veed; og ſaa I Kulde, trykkes mig,
De ere Diavle. Kunde ellers Mænd,
Der vare fødte, foſtrede af Kvinder,
Der have elſket, eller i det mindſte
Om Elſkov talt, der have givet Hænder
Til helligt Loſte, gynget deres Smaa
Paa Knæ, maaffee har ſorget over dem
I Smerter, Fare eller Død; der ere,
Der i det mindſte syntes Menneſker,
Saa handle, ſom de have giort mod Eder,
Og Eder ſelv, I, ſom forſvarer dem.

Dogen.

Jeg det tilgiver, thi du veed ei, hvad
Du ſiger.

Marina.

Vel du veed det, og du føler
Det Intet.

Dogen.

Jeg har taalt saa meget, at
Orb har cphørt at ryste mig!

Marina.

Ustribdig!

Du Blodet af din Søn har seet at rinde,
Og ikke rystedes dit Kiød; og hvad
Er efter det en Qvindes Ord? ei meer,
End Qvindens Graad, at de Dig skulde ryste.

Dogen.

Ei, Qvinde! flig hvirvlet Sorg af dig
Er, siger jeg dig, meer paa Veieskaalen
Mod det, som.... dog jeg ynker dig, min arme
Marina!

Marina.

Ynk min Mand! hvis ikke, jeg
Forkaster Ynken. Ynk din Søn! du ynke?
Det er et Ord, dit Hierte fremmed. Hvor
Kom det paa dine Læber?

Dogen.

Bare-maa

Jeg de Behreidelser; endstøndt de gjør
Mig Uret. Kunde du kun lase!

Marina.

Det

Er ikke paa din Pande, heller ei
I dine Mine eller Handlinger;
Hvor skulde jeg da see den Sympathie?
Hvor skal jeg?

Dogen (peger ned.)

Der.

Marina.

I Jorden?

Dogen.

Som jeg hælber

Nu til. Naar den paa dette Hjerte ligger,

Langt lettere, skøndt marmortynget, end

De Tanker, der nu trykke det, du mig

Vil kiende bedre.

Marina.

Er Du virkelig

Saameget da at ynke?

Dogen.

Ynke? Ingen

Skal bruge nogen Tid det lumpne Ord,

Hvormed Folk dække deres Smugtriumph,

Som fikket at forenes med mit Navn,

Det Navn, saa længe, jeg har baaret det, skal være,

Hvad det var, da jeg fik det.

Marina.

Og var ei

De arme Børn af ham, du kan ei, eller

Du vil ei frelse, du den sidste var

At høre det.

Dogen.

Gid det var saa! Det var

Ham bedre, han var aldrig sød; mig bedre!

Banæret har jeg seet vort Huus.

Marina.

Det er

Usandhed; mere ærligt, ædelt, trofast,

Meer kierligt, borgerindet Hjerte aldrig

Slog i et menneskeligt Bryst. Jeg ei

Bortbytted min forviiste Mand, forfulgt,

Uenklæstet, undertrykt, men ei bestaaet,

Knust, overvældet — levende, ei død,
 For Fyrste eller Riddersmand i Krønik,
 I Fabel, med en Verden til at støtte
 Hans Frieri. Vanæret! han vanæret!
 Jeg, Døge! siger Dig, Benedig er
 Vanæret! Hendes værste, sorteste
 Bebreidelse hans Navn skal blive for,
 Hvad her han lider, ei, hvad han har gjort,
 I alle er Forrædere, Tyran!
 I! elskte I jert Land, som dette Dffer,
 Der lænkebunden raver hid tilbage
 Til Piinster, Alt sig underkaster heller
 End Landforvisning, ned for ham I vilde
 Henkaste Eder, og anraabe ham
 Om Naade for uhyre Brøde.

Døgen.

Han

Var virkelig Alt det, du sagde. Bedre
 Jeg har de tvende Sønners Død, som Himlen
 Trøt og mig, end nu hans Vanære!

Marina.

Atter

Det Ord!

Døgen.

Er han ei domfældt?

Marina.

Er det Ingen,

Undtagen Brøden?

Døgen.

Lid oprette tør

Hans Minde. Jeg vil haabe det; han var
 Min Stoltthed, min — dog det er nu unyttigt.
 Et er jeg grædenem; men græd af Glæde,
 Da han blev fød; det var Forvarfelstaarer.

Marina.

Jeg siger, han er Skyldfri; var han det ei,
Skal da vort Blod, vor Vt forsage os
I Nødens Stund?

Dogen.

Jeg ei forsaged ham,

Men jeg har andre Pligter, end en Faders.

For disse Pligter vilde Staten ei
Fritage mig. To Gange bad jeg om det,
Men jeg fik Afslag; de maa da opfyldes.

(En Betient kommer.)

Betienten.

Et Bud fra Dieci.

Dogen.

Hvo er Overbringer?

Betienten.

Høiædle Loredano.

Dogen.

Ha! — indlad ham!

(Betienten gaaer.)

Marina.

Maa jeg da gaae?

Dogen.

Maaſkee det ei behøves,

Hvis det angaaer din Mand; og dersom ei —

(En Loredano, som træder ind.)

Signor, hvad til Behag?

Loredano.

Jeg bringer Diecis.

Dogen.

De vel har udvalgt deres Sendemand?

Loredano.

Det deres Valg er, som hidbringer mig.

Dogen.

Det heres Wiisdom ei gjør mindre Vre,
End heres Kunstighed. Bliv ved.

Loredano.

Vi har

Besluttet.

Dogen.

Vi?

Loredano.

Ja, Dieti, i Forsamling.

Dogen.

Skab, har de atter været samlede?
Og uden at tilsiige mig?

Loredano.

De ønsked

At skaae Ederes Følelser, ei mindre
End Ederes Alder.

Dogen.

Det er nyt; naar skaaen
De nogen af dem; dog, jeg takker dem!

Loredano.

Vel veed I, de har Magten efter Lykke,
At handle med og uden Dogens Kærvær.

Dogen.

Det nogle Kar er, siden jeg det lærte,
Lang Tid, før jeg blev Doge, eller brømtet
Om sig Ophøielse. I ei behøver
At undervise mig, Signor! Jeg sab
I dette Raad, den Tid, I var en ung
Patricier.

Loredano.

Sandt! i min Faders Tid.

Det har jeg hørt af ham, og Admiralen,

Hans Broder; Eders Høihed tør dem minde;
De døde begge pludselig!

Dogen.

Hvis saa

De gjorde, bedre saa at døe, end tvine
I Smerte.

Loredano.

Sikkerlig! de fleste dog

Vil gierne leve deres Tid til Ende.

Dogen.

Dg gjorde de det ei?

Loredano.

Det veed bedst Graven.

De døde, som jeg sagde, pludselig.

Dogen.

Er det saa sælsomt, at med Eftertræng
I dette Ord gientager?

Loredano.

Saa langt fra

At være sælsomt, at i mine Tanker
Var aldrig nogen Død halv saa naturlig
Som deres. Tanker I ei saa?

Dogen.

Hvad skulde

Jeg vel om Dødelige tænke?

Loredano.

At

De have dødelige Fiender.

Dogen.

Jeg

Forstaaer Jer; Eders Fædre vare mine;
Dg I til Alt er Arving.

Loredano.

Bedst I veed,

Om saa jeg skalde være.

Dogen.

Jeg det veed,

Veed, Eders Fædre vare mine Fiender,
Har hørt, at onde Rygter var i Omløb,
Har og læst deres Gravskrift, der tillagde
Gift deres Død. Det er maaskee saa sandt,
Som fleest Indskrifter er paa Grave, og
Ei mindre Fabel.

Loredano.

Hvo tør sige saa?

Dogen.

Jeg! sandt nok! eders Fædre vare Fiender
Af mig, saa bitter, som det deres Søn
Kan nogenfinde være, og jeg deres
Ei mindre; men jeg var det aabenlyst.
Jeg aldrig virkede i Raad med Rænker,
Bed Stemplinger i Republiken, eller
Snigmords Lønmidler med Forgift og Dolk;
Det viser eders Liv.

Loredano.

Jeg frygter et.

Dogen.

I har ei Grund, da jeg er den, jeg er.
Men var jeg den, I vil, at jeg skal tænkes,
I længe alt ei mere sølte Frygt.
Had kun, det ei bekymrer mig.

Loredano.

Ei vidste

Jeg før, en Udtings Liv en Duges Rynker
Her i Venedig havde at befrygte,
At sige aabenlyst.

Dogen.

Men, gode Herre!

Jeg er, var i det mindste, meer end
 En Hertug blot, af Blod, af Sind, af Vyrer.
 Det vidste de, der frygted mig at faare,
 Og der har siden stræbt, alt det, de torde,
 Alt faae mig fældet; var forvisset om,
 For eller siden havde jeg troet Eder
 Saa meget værd, at ætse Eder bort;
 Et Ord af mine havde flige Nander
 Sat i Bevægelse, der Eder havde
 Tilintetgjort. Men i alle Ting
 Jeg tog den strengeste Erhødighed
 I Agt, ei blot for Lovene, dem I
 Har sprængt (Jeg taler kun om Eder, som
 En enkelt Stemme af de mange) noget
 Meer, end jeg kunde efter Myndighed
 Paatale, hvis jeg findet var at kives;
 Men jeg, som sagt, med Urefrygt, lig Præstens
 For Alteret, selv med Offer af mit Blod,
 Og Ro og Sikkerhed og Alt, undtagen
 Min Vre, denne Stats Beslutninger,
 Dens Bedste, Stolthed, Velfærd, tog i Agt.
 Og nu, Signor! til Eders Vrinde.

Loredano.

Det er besluttet, uden videre
 Gientagelse af piinlige Forhør,
 Fortsættelse af Sagen, der alene
 Bidrager til at vise, hvor halstarrig
 Slig Brøde er, at Dieci efteraabe
 Den Lovens Strængthed, som Forhøret byder
 Fortsat til fuld Bekiendelse; da tildeels
 Den Fangne har bekjendt sin Brøde, ved
 Si at benægte, Skrivelsen er hans

Til Mailands Hertug, gaaer igien Jacopo
Foscari i Forviisning med Galleien,
Som hid har bragt ham.

Marina.

Takket være Gud!

De i det mindste ham ei meer vil slæbe
For denne græsselige Domstoel. Bilde
Han ickun tænke saa, i mine Tanker
Den lykkeligste Dom, ei ene han,
Men alle, som her boe, dem kunde ønske,
Var at undkomme fra et saadant Land.

Dogen.

Den Tanke er ei venetiansk, min Datter!

Marina.

Nei, det for menneskeligt var. Maa jeg
Dg beele hans Forviisning?

Loredano.

Herom Dieci

Har Intet sagt.

Marina.

Det tænkte jeg; det ogsaa

For menneskeligt var. Men det er ei
Forbudet.

Loredano.

Det er ei nævnt.

Marina (til Dogen).

Da, Fader,

Du vist saa meget kan udrette eller
Tilstaae mig. Dg Signor! I er ei mod
Min Ven, at faae Tilladelse at følge
Min Mand,

Dogen.

Jeg vil forsøge det.

Marina.

Og I.

Signor!

Loredano.

Ei, Frue! det tilkommer mig

At foregribe her Configliets

Behag.

Marina.

Behag! Hvad Ord at bruge om

Decreter af,

Dogen.

Veed Du, min Datter! - i

Hvis Overværelse du nævner ligt?

Marina.

Jeg! i en Fyrstes og hans Undersaats,

Loredano.

Hans Undersaat!

Marina.

Det harmer Eder! Vel,

I er hans Eige, mener I; men det

I er ei, vilde ikke være, var

Han end en Bonde! Vel, I er en Fyrste,

En fyrstebaaren Vedling! hvad er jeg da?

Loredano.

En Vedling af et ædelt Huus.

Marina.

Formålet

Med et ei mindre ædelt. Hvad, og hvis

Er da den Overværelse, der Fulde

Paabyde mine frie Tanker Laushed?

Loredano.

De Dommeres, der damme Eders Mand,

Dogen.

Og den Uerbødighed, I fylder end

Det mindste Ord af dem, der raade i
Venedig.

Marina.

Giemmer de Grundsætninger

Til Eders Mase ræbde Haandværksfolk,
Til Eders Handelsmænd, dalmatiske
Og græske Slaver, og Skatfribdige,
Og stumme Borgere, formummet Adel,
Til Eders Ebirrer, Speidere, Gallei:
Og andre Slaver, hvilke Eders Midnats-
Bortførsler, Drukninger, og Fængsler under
Borgtager eller Bandets Flade, Eders
Lønmoder og ukiendte Domme, bratte
Henrettelser, og Eders Sukkebro,
Og Dølesekammer, Pinselsredskaber,
Har bragt til at betragte Eder, som
En anden og en værre Verdens Væsner.
Giem det til dem; jeg frygter Eder ei,
Jeg kiender Eder; Eders Værste har
Jeg kiendt og prøvet i min arme Mands
Sataniske Proces. Behandler mig,
Som I behandlede ham! Saa har I giort,
Da saa I fare med ham. Hvad har jeg da
Af Eder at befrygte, om jeg end
Var frygtfom af Natur, som, jeg ei troer
Jeg er?

Dogen.

I hører selv, hun taler vildt.

Marina.

Ei vilst, men ikke vildt.

Loredano.

Ord, Frue! der

Fremfiges inden disse Vægge, bærer
Jeg ikke længer end til Dørren, dem

Undtagen, der om Statens Tieneste
Smellem mig og Dogen verledes.

Har Dogen noget Gienfvar?

Dogen.

Noget? Ja!

Fra Dogen; muligt ogsaa fra en Fader.

Loredano.

Min Sendning her til Dogen er.

Dogen.

Siig da,

At Dogen selv sin Sendemand vil faare,

Hvis ei personlig foredrage det

Fornødne; Faderen...

Loredano.

Jeg mindes min.

Karvel! Jeg kysker høie Frues Hænder,

Og bøier mig for Hertugen.

(gaaer.)

Marina.

Er I

Fornøiet?

Dogen.

Jeg er, hvad Du seer.

Marina.

Og det

Er Løndom.

Dogen.

Saa er Alt for Dødelige.

Hvo kan den læse, uden ham, der den

Har frembragt, eller hvis de kan, de saa

Begavede blandt Vænder, der har længe

Randsaget Menneſket, den leede Bog,

Og ruget over disse blodig sorte Blade,

Hans Hoved og hans Hjerte; men lær du

En Trolldom, der tilbageflaar paa den
 Adept, som den udøver; hver en Synd
 Vi see hos Andre, har Naturen gjort
 Vor egen; vore Fortrin ere Lykkens;
 Byrd, Riigdom, Helsen, Skionhed ere dens
 Tilfælde; naar vi raabe mod vor Skiæbne,
 Vel var det, hvis vi kom ihu, at Lykken
 Kan Intet tage, uden hvad den gav.
 Det øvrige var Nøgenhed og Lyster,
 Begiærligheder og Forsængligheder,
 Vor Almeenarv, at kæmpe med saa godt
 Vi kan, og mindst i ringest Stand, hvor Gult
 Opsluger i en nedrig Mangel Alt,
 Og det oprindelige Bud, at Manden
 Sit Brød skal æde i sit Ansigts Svæb,
 Tilsideholder alle Eidenfæber,
 Undtagen Frygt for Hunger. Alt er lavt,
 Og salgt, og huult, er Leer fra først til sidst,
 Som Pottemagerkarret, Prindsens Urne.
 Vort Rygte er i Andres Mundsveir; Livet
 I mindre end i Mundsveir; Dage er
 Vor Varighed, og Dagene beroe
 Paa Karet's Tider, vor Tilværelse
 Paa noget, der er ikke os. Saa er
 Vi Slaver fra de største til de mindste;
 Vor Villie ankommer Intet paa.
 Selv Villien beroer ei mindre paa
 Et Halmstraa end en Storm; og naar vi træe,
 Vi styre, styres vi just allermæst,
 Og steds hen ad Død, en Ting, der kommer
 Ei mindre uden vor Medvirkning, eller
 Vort Valg, end Fødselen, saa mig synes, vi
 Maa i en gammel Verden have syndet,

Og denne her er Helved; bedst er det,

Den er ei evig.

Marina.

Det er Ting, vi et

Kan dømme her paa Jorden.

Dogen.

Hvordan skal

Vi da hinanden dømme, vi, som alle

Er Jord? Og jeg, som kaldtes til at dømme

Min Søn. Jeg trolig, seiertiig har stiret

Mit Land. Jeg byder til Beviis dem Kortet,

Uf hvad det var og er; mit Regiment

Fordobblet har dets Riger, og til Søn

Benedigs Tak har efterladt, hvis ei,

Er i Begreb at efterlade, mig

Alene.

Marina.

Og Foscarì? Jeg ei tænker

Paa fligt; naar jeg maa blive hos ham.

Dogen.

Saa

Du skal; saameget kan de ikke nægte.

Marina.

Og hvis de skalde, vil jeg flygte med ham.

Dogen.

Det kan ei fæe; og hvorhen vil I flygte?

Marina.

Jeg veed ei, agter ei; til Syrien,

Egypten, Ottomannen, alle vegne,

Hvor vi ulænsbundne aande kan,

Og leve uomgivne af Spioner,

Ei under Statsinquistorers Bud.

Dogen.

Hvad! du en Renegat til Mand vil have?
Ham gjøre til Forræder?

Marina.

Han er ingen;

Forræderen er Staten, som forstøder
Dens bedste, fiakkeste! Det allerværste
Forræderi er Tyranniet; troer du,
At ingen uden Undersaatten er
Oprører? Fyrsten, der forsømmer, eller
Der frænker Tillid, er langt mere Ransmand
End Røverhøvdingen.

Dogen.

Sligt Trofskabs Brud

Kan jeg mig ei bebreide.

Marina.

Nei, du agter,

Du lyder Love, der gjør gamle Dracos
I Sammenligning til en Raabelov.

Dogen.

Jeg Loven sandt; jeg har ei givet den;
Var jeg en Underlaat, jeg torde finde
De Stykker eller Dele, der sig egned
Til Rettelse; men som en Fyrste aldrig
Jeg vilde for mit Huses Skyld forandre
Den Lovbog, vore Fædre efterlod.

Marina.

Har de det gjort til deres Børns Fordærp?

Dogen.

Benedig under flige Love sig
Har reist til, hvad det er; en Stat i Daad,
Og Ar og Magt, og lad mig føie til,
I Vre, thi vi har havt Romersiale
Blandt os, Medbeilelske af Alt, hvad os

Historien har efterladt om Rom
 Og om Carthago i de bedste Dage,
 Da Folket hersked ved Senater.

Marina.

Heller

Siig, sukked under barste Oligarker.

Dogen.

Maafee! men undertvang dog Verden. I
 En saadan Stat er enkelt Mand, han være
 Den rigeste af tilladt Rang, han være
 Den ringeste, og navnløs, lige Intet,
 Naar Politik, der uigienksdelig
 Fremstunder til eet herligt Maal, maa holdes
 I Kraft.

Marina.

Det siger, at I mere Hertug,
 End Fader er.

Dogen.

Det siger, jeg er Borger,
 End meer end begge. Hvis i mange Secler
 Vi havde ei af flige Borgere
 Havt Tusinder, og, haaber jeg, bestandig
 Vil have dem, Benedig ei var Stad.

Marina.

Forbandet er den Stad, hvor Lovene
 Naturens qvale vil!

Dogen.

Og havde jeg
 Saamange Sønner end, som jeg har Ar,
 Dem alle vilde jeg hengivet, ikke
 Foruden Følelse, men givet dem
 Til Statens Tieneste, til at fuldbyrde
 Dens Ønsker, være sig til Søes, i Feldten,
 Om saa det være maatte, som det, at

Desværre været har, til Ostracismus,
 Forviisning, Bænker, eller hvad dem værre
 Besluttet maatte.

Marina.

Det Patriotismus!

Det synes mig det værste Barbarie.
 Lad mig min Mand opsoge; neppe vil
 Med hele deres Avindsnge dog
 De vise Dieci føre saadan Krig
 Med en asfægtig Qvinde, at de nægte
 Et Dieblisk mig Udgang til hans Fængsel.

Dogen.

Det jeg paa mig vil tage, at befale,
 Du skal indlades.

Marina.

Og hvad skal jeg sige
 Foscarei fra hans Fader?

Dogen.

Siig, at han
 Adlyder Lovene.

Marina.

Og intet meer?
 Vil I ei see ham, før han gaaer herfra?
 Det sidste Gang tør blive.

Dogen.

Sidste Gang!
 Min Dreng! den sidste Gang! da jeg skal see
 Mit sidste Barn! Siig ham, at jeg vil komme.

E r e d i e A c t.

Første Scene.

Foscari (alene.)

Ei Lys, hint svage Glimt undtagen, der
 Mig viser Mure, som gientog aldrig,
 Undtagen Sorgelyd, lang Fængslings Suk,
 Og Trin af Fodder, Ternet klirred paa,
 Dødestøn, Fortvivlelsens Forbandelser.
 Og dertil dog kom jeg tilbage til
 Venedig; fiendt med nogen svag Forhaabning,
 At Tiden, der opslider Marmor, havde
 Slidt Hadet bort af Hierterne; men jeg
 Ei kiendte dem, og her maa jeg fortære
 Mit eget, der slog aldrig for Venedig,
 Undtagen med en Rørelse, som Duen
 Har for sin sjerne Reede, naar den høit
 I Luften hvirvler paa sin Hiemvei for
 At hilse duunløs Yngel. Hvad er det (uærmer sig Væggen)
 For Bogstaver, som der staae kradsede
 Længs ubevægelige Muur. Vil Glimtet
 Tillade mig at eftergranske dem?
 Al, Navnene af mine arme Formænd
 Paa dette Sted, Fortvivlelsens Dagbøger,

De korte Ord af Sorg, der var for stor
 Til mange. Dette Steenblad indeholder,
 Som Gravskrift, deres Livs Historie,
 Og paa hans Fængselsbæg den arme Fanges
 Fortælling er indgravet, som en Elfers
 Grindringer i Bark af ranke Træ,
 Som bærer hans og hans Tilbedtes Navn.
 At, jeg gienkiender nogle Navne, der
 Var mig velkiendte, Kæmmede, som mit,
 Hvad jeg vil sige til, som passeligst
 For sig en Krønike, der blot kan læses,
 Som skrives af Glendige. (Indgraver sit Navn.)

(En Familiar kommer ind.)

Familiar.

Her bringer

Seg Levnetsmidler.

Foscari.

Sig dig beder, sæt det!

Sig hungerer ikke meer; men mine Læber
 Er tørre. Vandet —

Familiar.

Her!

Foscari.

Sig takker, jeg

Er bedre.

Familiar.

Man mig har befalt at sige,
 At Eders videre Forhør er udsat.

Foscari.

Til naar?

Familiar.

Det veed jeg ikke; og er min
 Befaling, Eders ædle Frue skal
 Indlades.

Foscari.

Alt! de da formildes! Jeg
Var ophørt det at haabe. Det var Tid.

Marina (kommer.)

Min høiest Gæfte!

Foscari.

Min trofaste Kone!

Min ene Ven!

Marina.

Vi vil ei lilles mere.

Foscari.

Hvorledes, du et Fængsel vilde deele?

Marina.

Sa! Pinebænken, Graven, Alt med dig!

Men Graven sidst af Alt; thi der vi skal

Ei vide af hinanden; dog jeg den

Bil dele, alle Ting, undtagen ny

Udskillelse; det alt formeget er,

Alt jeg den første overlevet har.

Hvor gaaer det dig? hvorledes er det med

De piinte Lemmer! Alt! hvi spørger jeg?

Din Blegghed —

Foscari.

Det er Glæden over, dig

At see igien saa snart og saa uventet,

Der har tilbagesendt mit Blod til Hjertet,

Og mine Kinder efterladt som dine.

Thi, min Marina! ogsaa du er bleeg.

Marina.

Det Mulmet er af denne evige Hule,

Der aldrig kiendte Svelglimt, og det gufne

Sølfomme Skær af Familiarens Kierte,

Der synes meer i Slægt med Mulk end Eng,

I det den laaner Fængselsdunsterne

Sin Harpirsmøg, der Alt omtaager, hvad
 Vi stirre paa, selv dine Mine. Nei!
 Ei dine Mine! Nei de tindre! hvor
 De tindre, o!

Joscari.

Dg bines; men jeg blindes
 Af Rierten.

Marina.

Som jeg vilde uden den.
 Har du her fundet see?

Joscari.

Først ingen Ting.

Men Tid og Vane mig Fortrolighed
 Har lært med, hvad var Mørke; og graa Skumring
 Af flige Glimt, der glide giennem Revner,
 Som Vindene har gjort, var mine Mine
 Meer ventlige, end fulde Soel, naar den
 Forgylde overdaadigst andre Taarne
 End mit Benedigs; men et Dieblis,
 Før du kom hid, var jeg i Færd at skrive.

Marina.

Dg hvad?

Joscari.

Mit Navn; see! det er her, indført
 Næst efter hans, som her min Formand var,
 Hvis ækers Fængsels Marstal lige Sandhed?

Marina.

Dg hvad om ham?

Joscari.

De Mure ere tause

Om Mandens Endeligt; de synes blot
 At give lumste Bink derom. Ei taarnes
 Saa stærke Mure nogen Tid histoppe,
 Undtagen over døde eller dem,

Der snart skal være det? Du spørger: hvad
Om ham? — Og hvad om mig? der snart kan spørges
Med lige Svar, med Tro, og rædsom Gissning,
Med mindre du mit Eventyr fortæller.

Marina.

Seg tale! jeg om Dig!

Foscari.

Og hvorfor ikke?

Altting skal tale da om mig; ei varigt
Er Tausheds Tyrannie, og dølges end
Begivenhederne, dog Sukke af
Retfærdige vil hvert Liigklæde sprænge
Om Graven end er levende. Jeg tvivler
Ei om mit Minde, kun om Livet; intet
Af begge frygter jeg.

Marina.

Dit Liv er frelst.

Foscari.

Og Frihed?

Marina.

Den maa Sindet skabe sig.

Foscari.

Det har en ædel Klang; men det er Klang;
Musik, høist udtryksfuld, men altfor flygtig.
Dort Sind er meget, men ei alt. Mig Sindet
Har hardet til at taale Dødens Fare,
Og virkelige Piinsler, meget værre
End Død, hvis Død kun Dvale er, og uden
Et Suk, fiøndt med et Skrig, der Dommerne
Før gjorde Skam med mig; men ikke er
Det Alt; thi der er smerteligere,
Som denne liden Fangekælder, hvor
Jeg mange Aar tør aande.

Marina.

Af og denne

Saa liben Fangelælder er alt, hvad
Tilhører dig af dette vide Rige,
Hvis Fyrste er din Fader.

Foscari.

Denne Tanke

Knap vilde styrke mig den at udholde.
Min Dom er almeen; mange er i Fængsler,
Men intet er som mit, saa nær min Faders
Pallads; men stundom hæves da mit Hierte;
Og haab vil strømme langs de Smaaglimt Lys,
Befolkede med Støvatomer, der
Os fikke al vor Dag; thi naar jeg
Undtager Slutterfalken, og forvildet
Ildslue, der den sidste Aften hastig
Af hiin uhyre Vedderkop blev fanget,
Sag aldrig noget saae her, lig en Straale.
Ak, vel jeg veed, om Sindet os kan holde
I Veiret eller ei; jeg har det Sind,
Og har det viist for Mænd; i Gensomhed
Det synker; Faldt til Selvskab er min Siæl.

Marina.

Sag hos Dig være vil.

Foscari.

O, var det saa!

Men det de aldrig tilstod — ei vil tilstaae,
Sag ene være skal; ei Menneſter,
Ei Bøger, diſe Lyvelignelſer
Af Lyvemenneſter. Sag bad endog
Om diſe deres Arts Omrids, de kalde
Hiſtorie, Markøger, hvad du vil,
Folk efterlade dem, ſom Skilbringere,
Og de mig nægtedes; ſaa diſe Mure
Har været min Studering; mere tro
Uſbildinger af den venetianiſke
Hiſtorie, med alle deres Tomter,

Og fæle Pletter, end den Hall ei langt
Herfra, der høit opløfter Hundreder
Af Doger, deres Daad og deres Narstal.

Marina.

Jeg kommer dig Udfaldet at berette
Af deres sidste Raadslag om din Dom.

Foscari.

Jeg veed det, see!

(Han peger paa sine Lemmer, som Vidner om den Misshandling,
han har lidt.)

Marina.

Nei, nei! Ei meer om det;
Selv de formildes fra den Grusomhed.

Foscari.

Hvad da?

Marina.

Du gaaer til Candia tilbage.

Foscari.

Saa er mit sidste Haab forbi. Jeg kunde
Udholde Fængslet, thi det var Benedig,
Jeg kunde udstaae Pinsterne; der noget
Var i min Fødeluft, som hævede
Min Aand, liig Skibet, der paa Oceanet
Af Stormene omtumles, men bestandig
Paa høie Bølger vandrer stolt, og holder
Sit Laab; men hist paa denne Slavers
Og Fangers, og Wantroes bandlyste De,
Liig strandet Brag, selv Sielen synes mig
At muldne hen i Brystet, og jeg skal
Døe stykkeviis, om jeg tilbagesendes.

Marina.

Og her!

Foscari.

Paa eengang, og paa bedre Maade,

Chi fortære! hvad? vil de nægte mig
Min Faders Grav, saavelsom Hiem og Arv?

Marina.

Min Mand! jeg ansøgt har om at ledsage
Dig bort herfra, og ei saa haabløs. Denne
Din Kiærlighed for utaknemmeligt
Tyranne Land, er Lidenstabel, og ei
Patriotismus; hvad mig angaaer, naar
Blot dig jeg kunde see med roligt Ansyn,
Og nyde Lustens, Jordens søde Frihed.
Ei tvisted jeg om Himmelsfrø og Egne.
Ei denne Alynge af Palladser og
Af Fængsler er et Paradiis; dens første
Beboere var usle Landsforviiste.

Foscari.

Vel veed jeg det, hvor usle.

Marina.

Dog du seer,

Hvorledes fra de ved Tartarerne
Bandyktes hid til disse Saltets Der;
Den gamle Sjælekraft, alt, hvad der var
Af Rom tilbage dem til Arv, her gradviis
Har skabt et Havets Rom. Og skal et Døde,
Saa tit der leder til det Gode, dig
Nedtrykke saa?

Foscari.

Hvis jeg var gaaet ud

Af eget Land, som fordums Patriarker,
At søge anden Egn, med deres Dvæg
Da Faareflokke; var jeg kastet ud,
Som Jøderne fra Zion, eller var
Som vore Fædre, af en Attila,
Fra frugtbare Italien fordrevet
Til golde Holme, nogle Taarer vilde.
Jeg Kiæntet fordums Land, og mange Tanker.

Men siden vendt mig med dem, som omgav mig,
 Til mig nyt Hiem og anden Stat at flabe,
 Maaskee jeg kunde haaret det; endskiøndt
 Jeg veed ei.

Marina.

Hvi ei? Millioners Lob

Det været har, og Myriaders flere
 Maa blive.

Joscari.

Sa! vi ikkun høre om

De Overlevendes Trælslid i deres
 De nye Lande, deres Tal og Held,
 Men hvo kan tælle Hierterne, der brast
 I Taushed ved Bortgangen, eller efter
 Afreisen, af den Sygdom, der fremfalder
 De grønne Jødeegne op til Skue
 Af barste Dyd med saadan speiltro Liighed,
 For arm Landflygtigs febersyge Dø,
 At han kan neppe holdes fra dem at
 Betræde; denne Melodie, der ud
 Af Lyd og Toner samler saadan Næring
 For sorgfuld Biergboes længselsfulde Veemod,
 Naar han er fiernet fra hans Sneethronhimmel
 Af Klostet og af Styer, at han næret
 Af sød men af forgiftig Tanke, døer.
 Du kalder dette Svaghed; det er Styrke,
 Er Moder til hver ærlig Følelse;
 Hvo elsker ei sit Land, kan intet elske.

Marina.

Adlyd tet da! Det sender dig herfra.

Joscari.

Det er det; af! Det er som Moderens
 Forbandelse! Det Mærke, mig paasattes.
 De Landsforviiste, som du taler om,
 Drog bort i Nationer; deres Hænder

Opholdt hinanden underveis: tilsammen

Opfloges deres Telte. Seg er ene.

Marina.

Ei mere skal du være det. Seg vil

Gaae med dig.

Foscari.

Bedste! min Marina?

Og vore Børn?

Marina.

De, frygter jeg, ved Fordom

Af Statens affhyfulde Politif,

Der anseer alle Baand som Traade, som

Kan brydes efter dens Behag, vil ei

Tilstådes at gaae bort med os.

Foscari.

Og kan du

Forlade dem?

Marina.

Ja! vel med mangt et Nag;

Men jeg dem kan forlade, hvorvel Børn,

At lære dig at være mindre Barn;

Lær heraf dine Søleller at styre,

Naar det af Pligtens Herrebud forlanges

Og det det første er paa Ford at bære.

Foscari.

Har jeg ei baaret?

Marina.

Altfor meget af

Tyrannisk Uretfærdighed, og nok

At lære dig, ei at tilbagegyse

Nu for en Lod, der, sammenlignet med,

Hvad du har forhen lidt, er Naade.

Foscari.

O!

Du aldrig var endnu langt borte fra

Benedig, aldrig saae dens skønne Taarne

I en bortvigende Fraliggenhed;

Mens hver en Skibets Fure i dets Spor

Eg synes dybt at pløie i dit Hierte,

Du aldrig Dagen saae at dale blid

Paa dine Fødespire i sit Guld,

Og Purpurherlighed, og drømte et

Forvirret Syn om dem og deres, vaagneb

Og fandt dem ikke mere.

Marina.

Jeg med dig

Det beele vil. Nu lad os tænke paa

Vor Bortgang fra høiteste Stad, da du

Maa, som det synes, elste den, og fra

Stadsværelset, som dens Erkiændtlighed

Indrømmer dig. For vore Børn vil Dogen

Og mine Frænder bære Omsorg. Vi

Maa seile inden Aften.

Foscari.

Det er hastigt.

Skal jeg ei see min Fader?

Marina.

Det du vil.

Foscari

Og hvor?

Marina.

Her eller i Hertuggemakst.

Han sagde ikke, hvor. Jeg vilde ønske,

Du kunde bære din Forviisning, som

Han bærer den.

Foscari.

O, last ham ikke! Stundom

Et Dieblis jeg knurrer; men han kunde

Ei handle anderledes nu. En Yttring

Uf Kælle, af Medbynt fra hans Side
 Kun vilde paa hans gamle Hoved Dieets
 Mistanke draget ned, og over mit
 Opdnyget Dndt.

Marina.

Opdnyget? og hvad Dval

Er da, som de dig har forfaanet for?

Joscari.

Den Dval, Benedig at forlade uden
 At see ham eller dig, som kunde blevet
 Forbudet nu, som ved min forrige
 Forviisning.

Marina.

Det er sandt, og forsaavidt

Jeg ogsaa er i Statens Gæld, og skal
 End mere være det, naar jeg os begge
 Seer flydende paa frie Bølger — bort
 Bort — var det end til Verdens Ende,
 Fra et afflyet, uretfærdigt og —

Joscari.

Forband det ei! Naar jeg er raus, hvo tør
 Mit Land anklage.

Marina.

Mennefter og Engle,

Myriaders Blod, der stiger op til Himlen,
 Og Slavers Suk i Tænker, Mænds i Fængsler,
 Og Mødre, Hustruer og Sønner, Fædre
 Og Underaatte, holdt i Trældom af
 Ti Skaldepander; og stændt sidst ei mindst
 Din Taushed. Kunde til dets Fordeel du
 Fremføre noget, hvo det vilde prise
 Som du?

Joscari.

Led os da, siden saa maa være,
 Os rede til vor Reise. Hvo er der?

(Loredano med to Familjærer.)

Loredano (til dem.)

Gaae, men lad Falken blive.

Foscari.

Høftvelkommen,

Høiædle Herre! ikke tænkte jeg,

Det usle Sted en flig Nærværelse

Hidkalde kunde.

Loredano.

Ikke første Gang

Seg disse Steder har besøgt.

Marina.

Si heller

Det vilde blive sidste Gang, hvis Alles

Fortienester blev vel giengjældte. Kom

I hid for os at haane, eller blive

Som Speider paa os, eller Gidsel for os?

Loredano.

Mit Hverd ei nogen er af Delene,

Høiædle Frue! Seg til eders Mand

Er hidsendt, Diecis Kiendelse ham at

Forkynde.

Marina.

Forekommet er den Smæde;

Den alt er kiendt.

Loredano.

Hvorledes!

Marina.

Seg har ham

Berettet, vistnok ei saa mildt, som Eders

Fiindsælighed det vilde foreskrevet,

Den Skaansomhed af Eders Meddomsmænd;

Men han den vidste; kommer I om Taal

Af os; modtag den! og herfra! Dybt nok

Er dette Fængelsmulm alt uden Eder,
 Og fuldt af Kryb ei mindre væmmeligt,
 Skøndt deres Sting er skikkeligere.

Foscari.

Seg beder, fat dig! Hvortil slige Ord!

Marina.

Til ham at lade vide, han er kændt.

Loredano.

Den Pionne Frue hævder Kionnets Forret.

Marina.

Seg nogle Sønner har, Signor! der bedre
 Engang vil takke Eder.

Loredano.

J gjør vel,

At J dem fostrer viselig. Foscari,

J veed da Eders Dom?

Foscari.

Til Candia

Tilbage.

Loredano.

Sendt for Livstid.

Foscari.

Ikke længe.

Loredano.

For Livstid, sagde jeg.

Foscari.

Og ikke længe,

Gjentager jeg.

Loredano.

Et Aar i Fangenskab

Paa Candia, og siden Frihed paa

Den hele D.

Foscari.

Mig eens er begge Dele!

Sin Gæstfrihed, og den første Fængsling.
Og er det sandt, min Hustru følger mig?

Loredano.

Ja hvis hun vil.

Marina.

Hvo vandt mig denne Retsfærd?

Loredano.

Gen, der ei fører Krig med Qvinder.

Marina.

Men

Der undertrykker Mænd. Dog lad ham have

Min Tak for allerreneste Velgierning,

Jeg vilde krævet eller taget af ham

Og flige, som, som han er.

Loredano.

Han den modtager,

Som den ham bydes.

Marina.

Lad den trives med ham!

Nu nok! ei meer.

Foscari.

Er det al Eders Sending?

Signor! vi har fort Tid os at berede,

Og seer I, at Nærværelsen af Edet

Uroliger min Frue, af et Huus

Med Eders lige ædelt.

Marina.

Ædlere.

Loredano.

Hvorledes ædlere?

Marina.

Meer æbelsindet.

Den ædle Gænger, sig vi, for at

Udtrykke Reenhed af hans høie Byrd,

Saa meget har jeg lært, fiendt Venetianer,
 Som seer saa Heste, uden af Metal,
 Af de Venetianer, der har gaaet
 Egyptens Kyff, Arabien, dens Rabe!
 Hvi da ei sige og, den ædle Mand?
 Hvis Et er noget, det i Egenheder
 Er mere end i Har; og min, der er
 Med Eders lige gammel, bedre er
 I sin Frugter! Nei! see ei saa harsk,
 Vend om, og stir paa Eders Stammetræer,
 Af Løv meest grønne, og af Frugter modnest,
 Og blues ved at finde Fædre der,
 Der vilde blues ved en saadan Søn,
 Indgroede kolde Hader!

Joscari.

Nu igjen,

Marina!

Marina.

Nu igjen, Marina! steds

Marina! Seer du ei, han kommer hid,
 Sit Had at møtte med et sidste Blik
 Paa vor Elendighed; lad ham den deele.

Joscari.

Det vanskeligt vil være.

Marina.

Lettere

Er intet; nu han deeler den. Ja han
 Maa bag et Marmorbryn, og Labens Haansmiil
 Tilføre Døden; men han deler den.
 Saa korte Sandheds Ord gjør Diablenes Trælle
 Som Mesteren til Skamme. Jeg har prøvet
 Hans Siæl eet Dieblisk, som inden lang Tid
 Evindelige Ild vil naae bestandig.
 See hvor han krymper sig for mig, med Død
 Og Lanker og Forvilsning i sin Haand.

At øse over Brødre, efter Tylke,
 Det er han Baaben, ei hans Rustning; thi
 Jeg ham har giennemboret indtil Kiærnen
 Af kolde Hierte; ikke agter jeg
 Hans Rynkebryn. Vi kan kun dø, og han
 Kun leve, ham den værste mellem Skiabners;
 Hver Dag ham visere giør Tristerens.

Foscari.

Det idel Affind er.

Marina.

Lad være saa!

Hvo har os giort affindige?

Loredano.

Lad hende

Kun blive ved; det ei bekymrer mig.

Marina.

Det er Usandhed. I kom hid at nyde
 En hierteløs Triumph af kolde Blikke
 Paa mangehaande Sorger; kom at mærke
 Paa vore Taarer, samle vore Sukke,
 At stirre paa det Brag, hvortil I havde
 En Fyrstes Søn, min Mage, giort; kort sagt,
 At træde paa den Faldne, en Forretning,
 En Bøddel gyser for, som alle Folk
 For ham. Hvor er det lykket? Vi, Signor,
 Er saa elendige, som Eders Rænker
 Os kunde giøre, Eders Havn os gnske.
 Hvad føler I?

Loredano.

Hvad Klipper føle.

Marina.

Trufne

Af Lyn; de føle ei, men ligesuldt
 Er splintrede. Foscari kom! nu lad

De gaae, forlade den Misgierningsmand,
 Den ene passende Beboer af
 En saadan Celle, som han ofte har
 Besat, men aldrig passelig, før han
 Skal ruge ene selv deri.

(Dogen træder ind.)

Joscari.

Min Fader!

Dogen.

Jacopo, o min Son! min Son!

Joscari.

Endnu

Min Fader! o hvor længe er det siden,
 Jeg hørte dig mit Navn, vort Navn at nævne?

Dogen.

Min Dreng! o kunde du kun vide.

Joscari.

Sialden

Jeg kun har knurret, Herre!

Dogen.

Alt formeget

Jeg foler, at du har ei.

Marina.

Doge! see! (peger paa Loredano.)

Dogen.

Jeg seer det Menneſte; hvad mener du?

Marina.

Forsigtighed.

Loredano.

Da dette er den Dyd,

Den æble Frue selv udøver meest,

Hun handler vel at anbefale den.

Marina.

Det, Ueling! ei er Dyd, men Politik

Af dem, med Magt der tvungne færdes maa
Med Fasten. Jeg, som sig den anbefaler,
Som jeg det vilde til den Mand, hvis Fod
Var paa en Hugorms Bei.

Dogen.

Min Datter, det
Er overflødigt, Loredano har
Jeg længe kiendt.

Loredano.

J bedre tør ham kiende.

Marina.

Ja! værre han ei kunde.

Foscari.

Fader! lad

Ei disse vore Afstedstimer spilles,
J det vi lytte til Bebreidelser,
Som intet gavne! er — er virkelig
Det da vort sidste Møde?

Dogen.

Søn! du seer

Mit hvide Haar.

Foscari.

Og føler jeg tillige,

Mit bliver aldrig hvidt; omfavn mig Fader!
Jeg altid elsked Eder; aldrig meer
End nu! D see til mine Børn, til Børn
Af Eders sidste Barn! De være Eder
Alt, hvad han eengang var, og aldrig være,
Hvad han er Eder nu! Maa jeg ei ogsaa
See dem?

Marin .

Nei! ikke her!

Foscari.

De allevegne

En Fader skalde see.

Marina.

Jeg vilde, at

De deres Fader fulde see et Sted,
 Der blanded deres Omhed ei med Frygt,
 At iisne deres unge Blod i sit
 Naturløb; de er vel opfødde, de
 Sov sødt, og vidste ei, at deres Fader
 Var blot en jaget Fredløs. Vel jeg veed,
 En Dag hans Skiæbne deres Arv vil blive;
 Men lad den ene blive deres Arv,
 Ei deres Nutids Deel. Skiondt levende
 Til Kiærlighed, er deres Sandser vaagne
 For Skræk; og disse fule Dunster og
 Sin tykke grønne Bølge hist, der flyder
 Henover Stebet, hvor vi staae — en Gelle,
 Saa dybt henunder Vandets Speil — der sender
 Sin Pestilents igiennem, hver en Nævne,
 Dem torde staae; det er ei deres Luftkreds;
 Skiondt I — og I — og fremfor alle, som
 Den værdigste — I, æble Loredano!
 Tør uden Skade aande den.

Joscari.

Det havde

Jeg ei betænkt, men giver efter. Jeg da
 Skal reise uden dem at møde?

Dogen.

Nei!

De Eder vente Hal i mit Gemak.

Joscari.

Og maa jeg samtlig efterlade dem?

Loredano.

Det maa I.

Joscari.

Ikke een?

Loredano.

De ere Statens.

Marina.

Jeg troede, at de havde været mine.

Loredano.

I alle moderlige Ting de er det.

Marina.

Det er i alle smertelige Ting.

Hvis de er syge, vil de overlades

Til mig at pleie, hvis de skulde døe,

Til mig at jorde og at sørge; men

Skald de leve, skal de være Eder

Soldater, Senatorer, Slaver, Pands

Forviiste, hvad I vil, og er de Piger

Med Medgift, Adels Brude og Bestikkelser!

Gaa sørger Stat for Sønner og for Mødre!

Loredano.

Sig Timen nærmer, Vinden nu er gunstig.

Foscari.

Hvoraf veed I det her, hvor livlig Vind

I al sin Brusefrihed aldrig blæser?

Loredano.

Den var det, da jeg kom, Galleien flyder

Et Bueskud fra Niba di Schiavonis.

Foscari.

Jeg beder, Fader, gaae foran, for at

Beredes min Børn at see en Fader.

Dogen.

Vær fast, min Søn!

Foscari.

Jeg vil bestræbe mig.

Marina.

Tag Afsted med forhadte Fængsel i

Det mindste, og med ham, hvis gode Omsorg

Lilbeels I fylde forbigangne Fængsling.

Loredano.

Og den nærværende Bestielse.

Dogen.

Han taler sandt.

Foscari.

Ustribig, men det er

Et Lænkefiste til meer tunge Lænker,

Seg fylde ham; det veed han, ellers havde

Han ikke søgt at vexe dem! Men jeg

Bebreider ikke.

Loredano.

Tiden hæfter, Herre!

Foscari.

Å! lidt jeg tænkte, saa seensærdig at

Forlade fligt et Opholdssted. Men naar

Seg søler hvert et Skridt, jeg gjør, endog

Fra denne Hule, er et Skridt bort fra

Venedig, Huer jeg tilbage selv

Paa disse mørke, vaade Bæge og...

Dogen.

Dreng, ingen Taare!

Marina.

Lad dem flyde fort;

Han ikke græd paa Pinebænken, sig

Til Skam, og de ham ei kan nu bestkæmme.

De lette vil hans Hjerte — dette alt

For omme Hjerte, og jeg finde skal

En Time at borttørre dem, hvis ei,

Tilsæie mine. Nu jeg kunde græde,

Men vil ei saa fornøie denne Usling.

Lad os gaae bort! vær vor Veiviser, Doge!

Loredano (til Fam.)

Kom hid med Faklerne.

Marina.

Ja, lys for os

Som til et Tordefærd, med Loredano

I Sorg som Arving.

Dogen.

Søn! Du er asfægtig;

Tag denne Haand.

Foscari.

Al! maa sig Ungdom støtte

Paa Alderdom? og jeg, som skulde være

En Støttestav for Eders!

Loredano.

Tag min Haand!

Marina.

Foscari, rør den ei! den dig vil stifte

Signor! til Side; og vær sikker paa,

At hvis eet Eders Haandtag vilde reise

Os af det Svælg, vi ere sunkne i,

Ei Haand af vore stræktes det imøde.

Foscari! tag den Haand, dig Altret gav,

Ei frelse kunde den, men tro skal støtte.

F i e r d e A c t.

Første Scene.

(Hall i Hertugspalladset.)

Loredano. Barbarigo.

Barbarigo.

Dg har I Tillid til et saadant Forflag?

Loredano.

Det har jeg.

Barbarigo.

Det er i hans Alder haart

Loredano.

Ellig heller: Kærligt, ham for Statens Sorger
At lette.

Barbarigo.

Det hans Hierte knuse vil.

Loredano.

Oi Alderdom et Hierte har at knuse.

Han saae sin Søn halv knust; undtager jeg

Et Gys af Følelse i Tængselet,

Han svigtede aldrig.

Barbarigo.

I Udseende,

Tilftaaer jeg, aldrig; men jeg stundom ham
 Har seet i en saa trøstløs Rolighed,
 At meest hoiroftet Smerte havde intet
 Indvordes at misunde ham. Hvor er han?

Loredano.

I hans Deel af Palladset med hans Søn
 Og med Escariernes hele Et.

Barbarigo.

At tage Afseeb.

Loredano.

Sidste Afseeb, som

Han snart skal tage med sit Hertugdømme.

Barbarigo.

Naar gaaer hans Søn ombord?

Loredano.

Ret snart, naar dette

Pangvarige Farvel er taget. Det

Er Tid at minde dem igien.

Barbarigo.

Lad være!

Afsnap ei deres Dieblit.

Loredano.

Jeg ikke.

Nu vi for vore have høiere

Forretning. Denne Dag af gamle Doges

Regiering skal den sidste blive, som

Den første Dag af Sønnens sidste Lands

Forviisning. Det er Havn!

Barbarigo.

I mine Tanker

For dyb.

Loredano.

Den maadeholden er; ei Liv

For Liv engang; som er fra Arildstid

Faßt sat til Giengielbsregel. De mig skulde
Endnu min Faders og Fæbroders.

Barbarigo.

Rægted

Ei Dogen det med Kraft?

Loredano.

Ustridig.

Barbarigo.

Og

Mistanken ei hos Eder rokkedes?

Loredano.

Nei!

Barbarigo.

Men hvis hans Affættelse nu skulde,

Bed vor forenede Indflydelse

I Raadet, finde Sted, da maa det skee

Med al Uerbødighed, der skuldes til

Hans Aar, hans Embedsstillings, hans Bedrifter.

Loredano.

Al den Ceremonie, I vil, saasnart

Kun Tingen skeer. I gierne maa for mig

Afsende Raadet knælende til ham,

Som Barbarossa kom til Paven, at

Bønfaalde ham, den Artighed at have,

At takke af.

Barbarigo.

Hvad om han ikke vil?

Loredano.

Da faare vi en anden, og ham gjøre

Til Intet.

Barbarigo.

Har vi Lovens Medhold her?

Loredano.

Hvad Love? Dieci ere Love, og

Var de det ei, vil jeg Lovgiver være
I denne Sag.

Barbarigo.

Paa Eders eget Ansvar?

Loredano.

Her Intet er. Jeg siger Eder, saa
Vor Fuldmagt er.

Barbarigo.

Men han alt tvende Gange

Har søgt Tilløbelse at takke af,

Og tvende Gange det affloges ham.

Loredano.

Desbedre Grund, det at tilstaae den tredie.

Barbarigo.

Usøgt?

Loredano.

Det viser, hvad hans forrige

Ansøgninger har gjort for Indtryk; var de

Uf Hiertet, han taknemmelig maa være,

Hvis ei, det straffe vil hans Hyklari.

Rom, de er samlet nu; lad os gaae til dem.

Vær denne eene Gang fast i dit Forsæt,

Jeg har belavet mig paa Grunde, der

Vil ei undlade at bevæge dem,

Og at bortskaffe ham. Da deres Tanker

Og Formaal er randsagede, kom ei

Med Eders vante Skrupler os at lære

Udsættelse, og alt vil lykkes.

Barbarigo.

Runde

Jeg være sikker blot, det ei er Forspil

Til flig Forsølgelse af Faderen,

Som der er overskuden Gannen, vilde

Jeg understøtte Eder.

Loredano.

Han er tryg,

Jeg siger dig. Hans fire Sæse Nar
 Og fem kan slæbe hen, saa længe han
 Kan trække dem; det kun hans Throne er,
 Der sigtes efter.

Barbarigo.

Men affatte Fyrster

Høist sjælden leve længe.

Loredano.

Mænd paa siirs

End sjældnere.

Barbarigo.

Og hvi ei vente de

Saa Nar?

Loredano.

Forbi vi længe nok har ventet,
 Og han har levet længere end nok!
 Nu kom! i Raad!

(De gaae.)

Memmo. En Senator.

Senator.

En Indkaldelse

Til Dieci; og hvorfor?

Memmo.

Det Dieci ene

Besvare kan; de ere sjælden vante
 At lade deres Idræt foregribe
 Ved foreløbigt Udraab af dets Formaal —
 Vi ere indkaldte, det er nok.

Senator.

For dem,

Men ei for os. Jeg vide vil, hvorfor?

Memmo.

Ret strax I veed, hvorfor, hvis I aflyder;

Hvis ei, vil I ei mindre vide, hvis
 I skulde have lydet.

Senator.

Jeg ei mener

At sætte mig mod dem, men —

Memmo.

I Benedig

Er men Forræder. Men mig ingen Mener!

Med mindre I vil over Broen, som

Run saa tilbagekomme.

Senator.

Jeg er taus!

Memmo.

Hvi saa tvivlsraadig? Dieci have kaldet

Til Hielp ved deres Raadslag fem og tyve

Patricier af Raadet — I er een

Og jeg en anden — og mig synes, begge

Er hædrede ved Valget eller Loddet,

Som bringer os blandt saa anseelig

Forsamling.

Senator.

Sandt! jeg siger intet meer.

Memmo.

Som vi har Haab, Signor — og alle kan

Med Vre — det vil sige, alle kan

Af ædel Byrd — sig gjøre Haab en Dag

At blive selv af Dieci, er det sikkert

Senatets kaarne tilforordnede

En Visdomsskole, at saaledes stædes,

Endskjøndt som Earlinge, Løndommene

At see.

Senator.

Lad os dem see! de udentviol

Det ere værd.

Memmo.

Da de vort Liv er værd,

Hvis vi udsprede dem, de uidentiful
Er noget værd, for mig og Eder i
Det mindste.

Senator.

Jeg har ikke søgt et Sted

I Helligdommen; men da jeg er valgt,
Skiondt med min Willie saaledes valgt,
Jeg skal min Pligt opfylde.

Memmo.

Lad os ei

De sidste være, Diecis Kalb at lyde.

Senator.

Ei alle end er mødte; men heri
Er jeg af Eders Tanker; vi gaae ind.

Memmo.

De tidligste er de velkomne
I Alvorstraad; ei vi det mindst vil være.

(De gaae ind.)

Dogen. Jacopo Foscarei. Marina.

Foscari.

O Fader! skiondt jeg maae og vil bortdrages;
Dog — Dog — Jeg beder Eder mig ubirke,
Jeg eengang til mit Hiem igien maa vende,
Saa fiern end Tiden sættes. Lad det være
En Tidspunct som et Bartegn for mit Hierte,
Med hvilken Straf, de lystre at tilføie,
Men lad mig komme blot tilbage!

Dogen.

Søn!

Jacopo! gaae og lyb vort Lande Befaling!
Det ei anstaaer os at see videre.

Foscari.

Men altid maae jeg see tilbage! Jeg
Dig beder, tænk paa mig!

Dogen.

Å! du var fædse

Mig fiarest af min Affom, da den var
Talrigere, kan det ei være mindre,
Nu da du er den sidste. Men hvis Staten
Beglærte den opgravne Åfle landlyst
Åf dine trende ædle Brødre, nu
I Sorden, svæved deres Skygger end
Omkring mig trøstesløse, at forhindre
Den Handling, maatte jeg ei mindre lyde
En Pligt høit over hver en Pligt.

Marina.

Min Mand!

Lad os bortile! dette kun forlænger
Vor Sorg.

Foscari.

Men vi endnu er ikke faldte;
Galleiens Seil ei hidse. Hvo veed!
Sig Binden tør forandre.

Marina.

Var end saa;

Det deres Hjerter ei forandre vil,
Dg ei Din Lod. Galleiens Arer snart
Vil klare Havnen.

Foscari.

O, I Elementer!

Hvor ere Eders Storme nu?

Marina.

I Hiertet

Åf Mennesken! Å! vil dig intet stille!

Foscari.

End aldrig Sømand sendte sin Skytshelgen
 Stig Bøn om lykkelig og venlig Luftning,
 Som jeg paakalder Eder, I min Stads
 Skytshelgene, der ikke elske den
 Med mere hellig Kjærlighed, end jeg,
 At pidste adriatiske Bølger op
 Fra Dybet, vække Stormens Gueherster,
 Nordvinden, indtil Søen kaster mig
 Tilbage paa min egen Strandbred, som
 Et sønderflaget Liig paa nøgne Lido,
 Hvor jeg kan blandes med det Sand, de hegner
 Mit elste Land, som jeg ei meer skal see.

Marina.

Dg ønsker du ved din Side der?

Foscari.

Nei! nei! nei! ei for Dig! for gode! omme!
 Du leve lange, for at være Moder
 For disse Børn, din sømme Trostak røved
 En saadan Støtte for en Tid. Men for
 Mig selv alene; alle Himlens Vinde
 Ud Bugten hyle need, og slide Skibet,
 Indtil Søfolket blegnende henvender
 Fortvivlet Minene paa mig, som forðum
 Phænicerne paa Jonas, nu mig kaste
 Ud fra dem, som et Offer, Bølgerne
 At tilfredsstille. Bølgen, mig afliver,
 Meer vnk som være vil end Menneſker,
 Dg bære mig, død, men dog bære mig
 Hen til en Hiemmes Grav af Fiskers Haand
 Paa øde Strand, der, af dens tusind Brag,
 Saa sønderflidt end aldrig modtog noget,
 Som dette Hjerte da vil være. Men
 Hvi brister det da ei? hvi lever jeg?

Marina.

Med Tiden, haaber jeg, dig at opmande,
At mestre sig unyttig Eidenfæb,
Hidtil du var en lidende, men ei
En lydelig. Nu! hvad er dette mob,
Hvad du har lidt i Taushed? Fangenfæb
Og Piinsel!

Foscari.

Dobbelt, trefold, tifold Piinsel!

Men du har Ret; det maae udholdes! Fader,
Giv din Velsignelse!

Dogen.

D maatte den
Dig bringe Gavn! du har den ei desmindre.

Foscari.

Tilgiv!

Dogen.

Og hvad?

Foscari.

Min arme Moder, at

Hun fødte mig, og mig, at jeg har levet,
Og Eder selv, som jeg tilgiver Eder
For Livets Gave, I tildeelte mig
Som Fader.

Marina.

Og hvad har du gjort?

Foscari.

Jeg, intet.

Jeg min Grindring ei bebyrde kan
Med meget, uden Sorg; men jeg har været
Saa, uden for den fælleds Lod, afftraffet
Og hiemløgt, at jeg maa nødvendig tænke,
At jeg var ond. Hvis saa er, gid da det,

Seg her har lidt, mig frie fra lignende
Heresker.

Marina.

Krygt du ei! det er bevaret
Til dine Undertrykkere.

Joscari.

O, lad

Mig haabe, Nei!

Marina.

Hvad? haabe: nei!

Joscari.

Seg kan

Ei ønske dem alt det, de mig har paaført.

Marina.

Alt! de fuldbendte Dæmle! tusindfold,
Den Dem, som aldrig døer, fortære dem!

Joscari.

De angre tør.

Marina.

Og hvis de gjør det, Himlen

Ei Dæmles scene Anger vil modtage.

(En Uffizial og Bagt.)

Uffizial.

Signor! nu Baaden er ved Kysten, Binden
Sig reiser, vi er rede Eder at
Ledfage!

Joscari.

Sig til at ledsages. Fader,

End eengang Eders Haand!

Dogen.

Tag den! af, hvor

Din egen ryfter!

Joscari.

Nei! I tager fejl,

Det Eders egen er, som ryfter, Fader!
Farvel!

Dogen.

Farvel! er ellers nogen Ting?

Foscari.

Nei, Intet! (til Uffiz.) Laan mig Eders Arm, Signor!

Uffizial.

J blegner! lad mig støtte Eder! O,
End blegere! O, kom og hielp! lidt Vand!

Marina.

Han dør!

Foscari.

Nu! jeg er færdig; mine Dine
Saa sølsomt svimle. Hvor er Døren?

Marina.

Bort!

Lad mig ham støtte, min høitelskte! Gud!
Hvor svagt hans Hierte slaaer, og Pulsen!

Foscari.

Lyset!

Er dette Lyset? Jeg er svag.

Uffizial (gyder ham Vand.)

Maaſſee

Han kommer sig i Luften.

Foscari.

Derpaa jeg

Ei tvivler; Fader! Rone! Eders Hænder!

Marina.

Død er der i det flamme, kolde Haandtag!

Gud! min Foscari! hvordan er det?

Foscari.

Godt!

(dør.)

Det er tilende!

Uffizial.

Dogen.

Han er fri!

Marina.

Nei! nei!

Han er ei død; der end maa være Liv

I dette Hjerte; han ei kunde saa

Forlade mig.

Dogen.

Min Datter!

Marina.

Stille, Gamle!

Jeg er ei Datter nu! du har ei Søn!

Foscari!

Uffizial.

Vi maa bringe Eiget bort.

Marina.

Når det ei, Fængselsnibbinger, hvis lumpne

Forretning eyder med hans Liv, og gaaer

Ei over Mord; end ikke efter Eders

Mordlove. Overlad hans Levninger

Til dem, som veed at ære visse.

Uffizial.

Jeg

Maa unberrette Signoria, og

Erfare dets Befaling.

Dogen.

Unberret

I Signoria fra mig, Dogen, de

Ei Magt har mere over denne Afse;

Imens han leved, var han deres, som

Sig bør en Underfaat — nu er han min,

Min hjerteknuste Dreng!

(Uffizial gaaer.)

Marina.

Og jeg maa leve!

Dogen.

Marina! Dine Børn, de leve!

Marina.

Rigtig

De leve, mine Børn! og jeg maa leve

Dem at opdrage til at tiene Staten,

Og døe, som deres Fader døde! O!

Hvor var Ufrugtbarhed den bedste af

Befignelserne i Venedig! Gid

Min Moder havde været saa!

Dogen.

O, mine

Ulykkelige Børn!

Marina.

Hvad! I det føler

Dmsider? hvor er Statens Stoiker?

Dogen.

(Kaster sig ned ved Liget.)

Her!

Marina.

Grød I kun! Jeg troede, ikke at

I havde Taarer! I har puget paa dem,

Indtil de er unyttige! men grød kun,

Han aldrig meer skal græde; aldrig mere!

Loredano og Barbarigo.

Loredano.

Hvad her?

Marina.

Ah! Diavlen kommer at forhaane

Den Døde; bort, fiendslædte Lucifer!

Den Grund er hellig! nu en Martyrs Aste
Her hviler, som det gjør til Helgenfriin;

Barbarigo.

Vi, Frue! vidste ei den sorgelige
Begivenhed, men kom her blot paa Veien
Fra Raadet.

Marina.

Gaae!

Loredano.

Vi søgte Dogen.

Marina.

Han

(peger til Dogen ved Sønnens Liig)

Er sysselsat, see, med den Syssel, I
Besørget har til ham. Er I tilfreds?

Barbarigo.

Vi ei afbryde vil en Faders Sorger.

Marina.

Nei, I kun volde, saa forlade dem.

Dogen (reiser sig.)

Signori! jeg er færdig.

Barbarigo.

Nei! ei nu!

Loredano.

Dog var det vigtigt.

Dogen.

Var det saa, jeg kan

Ikun gjentage: jeg er færdig.

Barbarigo.

Det ei

Skal fæe iust nu, om saa Venedig raved
Som et brøstfældig Skibsvrag over Dybet.
Jeg ærer Eders Sorg.

Dogen.

Seg takker Eder.

Hfald de Lidenber, I bringe mig,
Er onde, I kan siige dem; mig Intet
Kan røre meer end ham, du seer paa der.
Hvis de er gode, da siig frem! I tør
Si frygte, de skal glæde mig.

Barbarigo.

Seg vilde

De kunde det!

Dogen.

Seg talte ei til Eder,

Men Loredano; han forstaaer mig.

Marina.

Ah!

Seg tænkte nok, at saa det vilde see.

Dogen.

Hvad mener du?

Marina.

See! der begynder Blod

At flyde fra Roscaris døde Fæder;

Siig bløder, naar dets Morder er tilstade.

(til Loredano.)

Du feige Morder efter Lov! betragt,

Hvor Døden selv bær Vidne om din Udaad.

Dogen.

Mit Barn! det er en Sorgens Phantastie.

(til Dyvarteren.)

Bring Liget bort. Behager I, Signori!

Seg Eder om en Time høre vil.

(Dogen, Marina og Dyvarterne med Liget gaaer.)

Barbarigo.

Han ikke nu maa foruroliges.

Loredano.

Han sagde selv, at Intet kunde volde
Ham Uro mere.

Barbarigo.

Det er Ord; men Sorg
Er eensom, og at bryde ind paa den
Barbariff.

Loredano.

Sorgen æder paa sit Centrum
Og intet kan den meer afdrage fra
Dens Sørgesønner af en anden Verden,
End at gienkalde Dieblif til denne;
De spysfælsatte har ei Tid til Taare.

Barbarigo.

Og derfor vilde du fra denne Diding
Al Eysel tage?

Loredano.

Sagen er besluttet,
Med Dieci Giunta den har gjort til Lov. I
Hvo skal modstaae den?

Barbarigo.

Menneffelighed.

Loredano.

For di hans Søn er død?

Barbarigo.

Og end ujordet.

Loredano.

Hvis vi det havde vidst, da Loven blev
Vedtaget, kunde dette have udsat
Antagelsen; men hindrer den ei nu,
Da det vedtaget er engang.

Barbarigo.

Seg ei

Samtykker.

Loredano.

J har samtykt Alt, hvad der
Er væsentligt; nu overlad mig Resten!

Barbarigo.

Hvi trænge nu paa hans Aftakkeelse?

Loredano.

Private Eidenfabers Følelser

Maa ei afbryde offentlige Tærv;

Hvad Staten sætter fast i Dag, ei, før

J Morgen, maa tilfidesættes for en

Naturlig Hændelse.

Barbarigo.

J har en Søn.

Loredano.

Jeg har — og jeg har havt en Fader!

Barbarigo.

Stedse

Saa uførlig?

Loredano.

Stedse!

Barbarigo.

Men lad ham

Sin Søn begrave, før vi presse ham

Edictet paa.

Loredano.

Lad ham til Live falde

Min Fader, og Færbroder — jeg samtykker.

Mænd, gamle Mænd endog kan være eller

Kan synes være hundred Sønners Fædre,

Men kan ei vække en Atom af deres

Forsædte op af Jorden. Offrene

Er ikke lige; han har seet hans Sønner

At døe naturlig Død; jeg mine Fædre

Uf boldsomme og løbdomsfulde Syger.

Jeg brugte ingen Gift, jeg underkøbte
 Ei listig Mester i fordærvelige
 Helbredeskunst, dem at forførte Veien
 Til evig Lægedom. Hans Sønner, og
 Han havde fire, ere døde, uden
 At jeg quakksalvede med lumpne Midler.

Barbarigo.

Dg er du vis paa, at han brugte disse?

Loredano.

Aldeles vis.

Barbarigo.

Dg besøgtet synes

Han idel Åbenhiertighed.

Loredano.

Saa syntes—

Han for ei længe siden Carmagnola.

Barbarigo.

Den dømt, fremmede Forræder?

Loredano.

Rigtig.

Da efter samme Nat, hvor Dieci havde,

Med Dogen i Forening, afgjort hans

Fordær, han ved Dagbrækning med en Spøg

Den store Doge mødte, og ham spurgte,

Om han ham skulde spaae god Dag, hvad eller

God Nat? Hans Høihed svarte: vistnok havde

Han havt en vaagen Nat, hvori (tilføied

Han med et naadigt Smil) der ofte har

Om Eder været Spørgsmaal. Det var sandt;

Det Spørgsmaal var om Carmagnolas Død,

Besluttet otte Maaneder førend

Han omkom, og den gamle Doge, der

Ham vidste dømt, med dødeligt Bedrag

Ham otte lange Maaneder forud

Tilsmiled, otte Maanedes af flig
 Stinkelhødder, i sirsindsthye Nar
 Der læres kun. Den tiække Carmagnola
 Er død; saa er, med sine Brødre, unge
 Foscari. Jeg har aldrig smilet ad dem.

Barbarigo.

Var hiin Carmagnola Eders Ven?

Loredano.

Han Statens Børge var, i aarle Dage
 Dens Fiende, i sin Manddom først dens Frelser,
 Saa Døder.

Barbarigo.

Å! det synes Straffen for

At frelse Stæder. Han, vi handle nu
 Imod, ei frelste blot vor egen, men
 Han lagde andre til dens Herredom.

Loredano.

De Romere, og vi dem efterabe,
 En Krone gav til ham, der tog en Stad,
 En Krone gav de ham, som reddede
 I Slag en Borger. De Belønninger
 Er lige. Nu, ifald vi skulde ligne
 De Stæder, Hertugen Foscari tog,
 Med Borgerne, der dræbtes af ham, eller
 Formedelst ham, blev Regningen ham rædsomt
 Imod, fiendt til personlig Strid indskrænket,
 Som mellem ham og min afdøde Fader.

Barbarigo.

Er du da fast heri?

Loredano.

Hvorfor? Hvad skulde

Forandre mig.

Barbarigo.

Det, som forandrer mig;

Men I, jeg veed, er Marmor til at giemme
En Reide. Men naar Alt er fuldbragt, naar
Den gamle Mand er aflat, og hans Navn
Befjæmmet, alle Sønner døde, og
Hans Slægt er undertrykt, og I og Eders
Er triumpherende; skal I da sove?

Loredano.

Langt sødere!

Barbarigo.

Det er Bildfarelse.

Det vil I finde, før med Eders Fædre
I sover.

Loredano.

Ikke sove de i deres

Fremflynnde Grave, vil ei heller, før
Foscari fylder sin. Hver Nat jeg seer dem
Suurseende at stride om mit Leie,
Og pegende til Hertugens Pallads
Anføre mig til Havn.

Barbarigo.

Indbildningens

Fornildelse. Der ingen Lidenstak
Meer gienfærdriig, og meer phantastisk er
End Had; end ikke den modsatte, Elskov,
Der med Lustbilleder befolker Lusten,
Som denne Hiertets Galenstak.

(En Uffizial gaaer over Scenen.)

Loredano.

Hvorhen?

Uffizial.

Paa Hertugens Befaling at fremflynnde
Beredelses-Ceremonierne
Til nys afdød Foscari's Fordefærd.

Barbarigo.

Sit deres Gravsted paa de sidste Aar
har været aabnet.

Loredano.

Snart det bliver fuldt,

Og lukkes kan for steds.

Uffizial.

Tør jeg gaae?

Loredano.

J tør.

Barbarigo.

Hvorledes bærer Hertugen

Sin seneste Glendighed?

Uffizial.

Med en

Fortvivlet Fasthed. I Mærbarhed
Af andre siger han kun lidet; men
Jeg ser hans Læber nu og da bevæges,
Og eengang eller to jeg hørte ham,
Fra nærmeste Gemak, at mumle frem
De Ord: min Søn! dog neppe hørlig. Jeg
Maa bort.

(gaaer.)

Barbarigo.

Det Stød vil til hans Fordeel hele
Benedig røre.

Loredano.

Rigtig! vi maa ilet

Lad os de Tilforordnede, der valgte
At bringe ham Consiglioets Beslutning,
Forsamle.

Barbarigo.

Jeg for dette Hielt

Indsigelse nedlægger derimod.

Loredano.

Gem I behager; ei desmindre vil
 Jeg derom samle Stemmerne, at see,
 Hvis meest har Vagt hos dem, min eller Eder!

F e m t e A c t.

Første Scene.

(Dogens Gemal.)

Dogen, og Opvartere.

Opvarter.

Min Fyrste! Raadets Sendemand er der,
Men søie til, at hvis en anden Time
Var mere efter Eders Nafte, vil
De gjøre det til deres.

Dogen.

Alle Timer

Mig ere eens! Lad dem indtræde.

(Opvarter. gaaer.)

Uffizial (kommer.)

Fyrste!

Seg efterkommet har Befalingen.

Dogen.

Hvad for Befaling?

Uffizial.

En høist sørgelig:

Tilfuge Følget....

Dogen.

Rigtig! rigtig! rigtig!

Jeg beder Eder om Forladelse!
Min Samling mig begynder at flaae feil,
Og blive meget gammel, snart saa gammel,
Som mine Kar. Til nu jeg slog dem bort;
Men de begynde at indhente mig.

(Deputationen kommer ind, bestaaende af sex af Signoria, og
Diecis Formand.)

Dogen.

I ædle Herrer! Eders Villie?

Diecis Formand.

Først Raadet vidner sin Deeltagelse
I Dogens nylige private Sorg.

Dogen.

Ei meer — ei meer om det!

Formand.

Vil Dogen ei

Mødtag Udfrygtens Hylдинг?

Dogen.

Jeg den

Mødtager, som den gives. Videre!

Formand.

Da Dieci med en udvalgt Giunta fra
Senatet, fem og tyve ædelstbaarne
Patricier, har overveiet Statens
Forsatning, og det Overvæld af Rummer,
Der dobbelt maa i dette Dieblis
Redtrykke Eders Kar, som var saa længe
Opofrede til Eders Land, de har
Det fundet tjenligt, med al Udfrygt,
Nu at udbede os af Eders Wiisdom,

Som her ved Overlæg maa være eenig,
 Fravigelse af Hertugringen, som
 I har saa længe og ærbørdig baaret,
 Og at bevise, de for Eders Kar
 Og Tjenester ei er uktionssomme,
 Ei kolbe, søie de en Uresskiant,
 Af tyve Hundred Gulddukater til,
 At give Eders Rolighed en Glæde,
 Som somme kan en Gnehersters Afgang.

Dogen.

Har jeg hørt ret?

Formand.

Skal jeg gientage det?

Dogen.

Nei! er I færdig?

Formand.

Jeg har udtalt. Fire

Og tyve Timer er bevilget Eder

At give Svar.

Dogen.

Jeg faaer ei saamange

Secunder nødig.

Formand.

Vi vil os forføie,

Dogen.

Bliv! Fir' og tyve Timer intet vil

Forandre, hvad jeg har at sige.

Formand.

Tal!

Dogen.

Da jeg to Gange før gientog mit Dnske,

At talke af, blev det afflaet mig,

Og ei afflaaet blot, men I affordreb
 Mig Gød, at ingen Tid jeg vilde mere
 Gientage den Begiæring. Jeg har svoret
 At døe i fuld Udøvelse af de
 Forretninger, mit Land mig kaldte her
 Til at udøve efter Ære og
 Samvittighed. — Jeg kan min Gød ei bryde.

Formand.

Nød ikke os at vælge en Beslutning,
 I Gavn af Eders Eftergivenhed.

Dogen.

At prøve, og at straffe mig, forlanger
 Forsynet mine Dage; men I har
 Gi Ret mig at bebreide deres Længde,
 Da hver en Time Fædrelandets var.
 Jeg særdig staaer, for Landet at nedlægge
 Mit Liv, som jeg for det har nedlagt Ting,
 Mig dyrebare end Livet, men
 Min Værdighed af hele Republiken
 Jeg har — naar den almene Villie
 Er aabenbar, I samtlig Svar skal faae.

Formand.

De smerter slikt et Svar; men intet kan
 Det gavne Eder.

Dogen.

Jeg kan underkaste
 Mig alle Ting, men Intet vil fremsthynde,
 Nei! intet Dieblif. Hvad I beslutte, —
 Beslutter det!

Formand.

Med dette Svar vi da
 Hiemvende maa til dem, som sendte os.

Dogen.

J have hørt mit Svar.

Formand.

Vi gaae med af

Bedbørlig Vresfygt.

(De gaar.)

(En Opvarter kommer ind.)

Opvarter.

Min høie Første!

Den ædle Frue Marina beder om

En Audients.

Dogen.

Min Tid er hendes.

Marina (kommer.)

Herre!

Er jeg besværlig? — J maaskee var heller

Alene?

Dogen.

Alene! D! alene,

Om hele Verden kom omkring mig, er

Jeg nu, og stedse. Men vi det vil være.

Marina.

Vi vil det; og for deres Skyld, som ere;

Vil stræbe — o min Mand!

Dogen.

Giv du det Lust,

Jeg kan ei trøste dig.

Marina.

Han kunde levte,

Saa fladt for Huuslivs Blidhed, liærlig, elsket,

Run fød i andet Land, hvo saa velsignet,

Og saa velsignende da som min arme

Foscari? Intet manglede til hans
Lyksalighed, og min, undtagen ei
At være Venetianer.

Dogen.

Eller Søn

At Fyrste.

Marina.

Ja, alt, hvad bidrager ellers
Til andres usuldkomne Lykke eller
Hoi Vrelyst, det ved en salig Skiebne
Blev dødeligt for ham. Det Land og Folk,
Han elskede, den Fyrste, som han var
Den Førstesødde af, og —

Dogen.

Snart et længer
Der være Fyrste!

Marina.

Hvad!

Dogen.

De have taget
Min Søn fra mig, og nu de tragte efter
For lange baarne Diadem, og Ring.
Lad dem det Duffetsoi tilbagetage.

Marina.

O, de Tyranner! og i flig en Time?

Dogen.

Det er beqvemlest Tid; en Time før
Jeg skulde have følt det!

Marina.

Og vil I

Nu ikke huske dem det? — o en Havn!

Men han, som, var han blevet nok befiærmet,
I dette Dieblis vel torde have

Siengielbt Beskiærmelsen, kan ikke staae
Sin Fader bi.

Dogen.

Ei skulde han det heller
Imod sit Land, om tusind Liv han havde
For det...

Marina.

De piinte af ham. Dette reen
Patriotismus være tør. Jeg er
En Kvinde; mig min Mand og mine Børn?
Var Land og Hiem. Jeg elsked ham, o hvor
Jeg elsked ham! Jeg saae ham giennemgaae
En uskyldsprøve, Oldtids Martyrer
Var gaaet tilbage for; han er nu borte;
Jeg, som mit Blod for ham bortgive vilde,
Har ingen Ting at give uden Taarer;
Men kunde jeg tilveiebringe Siengielbt
For hans Fornærmelser! Vel! vel! Jeg har
To Sønner, som vil blive Mænd.

Dogen.

Din Sorg
Forvilber Dig.

Marina.

Jeg troede, at jeg kunde
Det baaret, da jeg saae ham boies ned
Af saadan Undertrykkelse! ja jeg
Da tænkte, at jeg heller vilde see
Hans Liig, end Fangenskab forlænget. Jeg
Er straffet nu for denne Tanke. Gid jeg
Var i hans Grav!

Dogen.

End eengang maa jeg see ham.

Marina.

Rom med mig.

Dogen.

Er han —

Marina.

Ru vor Brudeseeng

Hans Riste er.

Dogen.

Dg er han jordeklædet?

Marina.

Kom, Gamle!

(De gaar.)

Barbarigo. Loredano.

Barbarigo (til en Opvarter.)

Hvor er Dogen?

Opvarter.

Just gaaet bortind.

Med den høiædle Frue, Sønnens Enke.

Loredano.

Hvorhen?

Opvarter.

Til Bærelset, hvor Liget ligger.

Barbarigo.

Tad os da gaar tilbage!

Loredano.

I forglemmer,

Vi kan det ei. Vi har en taus Befaling;

Af Giunta, her at vente deres Komme,

Dg tage Deel i deres Hverv; de snarlig

Vil efter os her være.

Barbarigo.

Dg vil de

Paatvinge Dogen deres Svar?

Loredano.

Det var

Hans eget Ønske, alting maatte gøres

I Hast. Han svarte hurtig, og han maa
Besvares saa. Der paa hans Værdighed
Er seet, der sørget er for hans Forsatning;
Hvad vil han mere?

Barbarigo.

Doe i Hertugkaaben,
Han kunde ikke levet længe. Dog,
Jeg har mit Bedste gjort at redde ham
Hans Hæderspost, og til det yderste
Motsat mig dette Forslag, skøndt forgiæves.
Hvi skulde Almeenstemmen drive mig
Herhid?

Loredano.

Det sømmed sig, at nogen af
Forstællig Mening skulde være Vidne;
At ikke falske Tunger skulde hvile,
En barst Majoritet var bange for
At faae sit Fremfærd seet af Andre.

Barbarigo.

Dg

Ei mindre, nødes jeg at tænke, for
Mig at ydmyge for unyttige
Motsætning. I er sindrig, Loredano,
I Eders Hævnemaader, og poetisk,
En ægte Mals i den Kunst at hade.
Jeg Eder, (skøndt en underordnet Gienstand,
Men Had har Mine, som forstørre), Kylder,
Til Kolie for større Midkiarhed,
Den ikke ønskede Deeltagelse
I Eders Giuntas Pligter.

Loredano.

Hvad? min Giuntas?

Barbarigo.

De tale Eders Sprog, de vogte tro

Paa Eders Nif, bifalde Eders Planer,
Gior Eders Gierning. Er de ikke Eders?

Loredano.

J taler uforsigtigt; godt, de høre
Det ei af Eder.

Barbarigo.

Ol de det høre vil

En Dag af Tunger, lybeligere

End min, ei mindre; de har overfredet

Selv deres overvættes Myndighed,

Dg naar det hænder, selv i allermæst

Foragtede og usle Stater, vil

Sig Menneſkeheden ſaaet reise, det

At fue.

Loredano.

J forgiæves taler kun.

Barbarigo.

Det vil ſig viiſe. Bore Medudſendte

Er der.

(Deputationen kommer.)

Formand.

Beed Hertugen, vi ſøge ham?

Opvarter.

Han ſtrar ſkal underrettes. (gaaer.)

Barbarigo

Hertugen

Er hos ſin Søn.

Formand.

Hvis ſaa er, ville vi

Ham unde Friſt, til Fordefærdet er

Forbi. Lad os tilbagevende. Tidsnok

Det er i Morgen.

Loredano (affides til Barbarigo.)

Nu den rige Mand

uſlukte Helvedild paa Eders Tunge,

Uflukkelig! jeg vil den have revet
Op fra dens Gladderrødder, saa
I intet Skal faae frem, undtagen Suk
Igiennem Blod, for dette. Vise Herrer!

(Høit til de Andre.)

Jeg beder, vær ei for hastige.

Barbarigo.

Dog Menneſker!

Loredano.

See! Dogen kommer.

Dogen (træder ind.)

Jeg

Har adlydt Eders Kald.

Formand.

Gengang endnu

Vi komme at paadrive vor Begjæring.

Dogen.

Og jeg at svare.

Formand.

Hvad?

Dogen.

Mit ene Svar,

I det har hørt.

Formand.

Her I da nu den sidste

Beslutning, endelig og ubetinget.

Dogen.

Til Sagen! kun til Sagen. Vel jeg kender

Fra Arildstid Embedsformaliteter,

Blibt Forſpil til et ublidt Hærd. Bliv ved!

Formand.

I er ei længer Dogen! I er løst

Fra Eders Fyrſteed, ſom Overherre;

I maa afſlægge Eders Hertugſaab;

For Ederes Tienester bevilger Staten
 I sidste Møde nævnte Urepænge.
 Tre Dage gives Eder til at flytte,
 Alt under Straf at see inddraget Ederes
 Private Eiendom.

Dogen.

Det sidste Vilkaar,

Jeg stolt er af at sige, ei beriged
 Skattekamret,

Formand.

Doge! Ederes Svar!

Loredano.

Francesco

Foscari! Ederes Svar!

Dogen.

Sfald jeg kunde

Det forudsæet, min Alderdom var Staten
 ufordeelagtig, Republikens Hoved
 Sig aldrig vilde viist saa uerkiendtlig,
 Sin høie Værdighed at foretrække
 For Fædrelandet. Men da dette Liv
 Saa mange Aar har været ei unyttigt
 For dette Fædreland, jeg vilde gierne
 Det helliget de sidste Diebliske.
 Men da Decretet givet er, jeg lyder.

Formand.

Hvis I de tre fastsatte Dage ønsker
 Forlængede, vi villig dem forlænge
 Til otte, som en Prøve paa vor Agt.

Dogen.

Signor! ei otte Timer; end ei otte
 Minuter. Her er Hertugringen, og
 Her Hertugdiademet. Adria
 Nu Frihed har at giftes med en Anden.

Formand.

Men far dog ei saa hurtig frem.

Dogen.

Signor!

Jeg gammel er, og selv, for langsomt mig

At røre, maa begynde mig at røre

Betids. Mig synes, jeg blandt Eder seer

Et ukjendt Ansigt. Eders Navn, Senator?

I efter Eders Dragt Avarantas Formand.

Memmo.

Signor! jeg er en Søn af Marco Memmo.

Dogen.

Uh! Eders Fader var min Ven. Men, Sønner

Dg Fædre! Nu! Uh! — mine Tienere!

Opvarter.

Min Fyrste!

Dogen.

Ikke Fyrste! Fyrstens Fyrster

(peger til Deputat.)

Er der. Bereder Eder til at drage

Herfra paa Diebliffet.

Formand.

Hvi saa hastig?

Det Anstød give vil.

Dogen.

Svar I for det,

Det bliver Eders Sag.

(til Tienerne.)

Nu, flynder Eder,

Der er een Byrde, som jeg beder Eder

At bære varlig, flyndt den nu er over

Al Fremtids Harm. Dog den jeg selv vil tilsee,

Barbarigo.

Han mener Sønnens Liig.

Dogen.

Dg kald Marina!
Min Datter!

(Marina kommer.)

Gaar dig særbig; andensteds
Vi sørge maa.

Marina.

Dg allevegne.

Dogen.

Rigtig,

Men i vor Frihed, uden de skinsyge
Stormandens Speidere. Signori! I
Kan gaa; hvad vil I meer? Vi gaa; befrygte
I, vi Palladset skalde tage med os.
De gamle Mure, tifold ældre end,
Jeg er, har Eder tjent, saa har og jeg;
Dg jeg og de fortælle kunde en
Historie; men jeg dem ei anraaber
At falde over Eder; ellers styrteb
De, som Steenpillerne i Dagens Tempel
Paa Israliten og Philisterne
Hans Fiender. Saadan Magt jeg troer at være
I slig Forbandelse, som min, fremkalde
Af Eders Ege. Men, jeg ei forbander.
Farvel, Signori! gid den næste Doge
Maa være bedre end nuværende!

Loredano.

Nuværende er Piedro Malispiero.

Dogen.

Ei, før jeg skrider over disse Doktrin.

Loredano.

Sanct Marcos store Klokke snart vil kime
Til hans Indvielse.

Dogen.

Ha! Jord og Himmel!

J vil gjentage denne Rimen, og
 Jeg lever det at høre! første Doge,
 Der for sin Eftermand har nogensinde
 Hørt denne End. Meer lykkelig var min
 Domsældte Formand, barste Galiero;
 Ham denne Haan blev i det mindste sparet.

Loredano.

Hvad, ynker J en Landsforræder!

Dogen.

Nei!

De Døde jeg misunder kun.

Formand.

Signor!

Hvis J er virkelig bestemt, saa hurtig
 At drage bort af Statspalladset, vælg
 Entrappen i det mindste, der vil Eder
 Ned til Kanalens Landgangssted henføre.

Dogen.

Nei! jeg nu vil nedstige ad den Trappe,
 Hvorad jeg steg til Fyrsteværdighed,
 Ad Riampetrappen, paa hvis brede Lind
 Jeg blev beklædt med Hertugsværdighed.

Mig bragte mine Tjenester op ad —

De Trin; mig mine Fienders Dabsskab nu

Wil drive ned af dem. Der jeg for fem

Og tredive Kar blev indsat; drog ad disse

Selsamme Haller, som jeg aldrig tænkte

At Rilles fra, undtagen som et Liig,

Et Liig — vel mueligt — tiæpende for dem;

Men ei fordrebet af Medborgere.

Men kom! min Søn og jeg vil gaae tilsammen

Han til sin Grav, og jeg til Bøn for min.

Formand.

Hvordan? saa offentlig?

Dogen.

Seg offentlig

Blev valgt, jeg vil affattes ligesaa.

Marina! er du reede?

Marina.

Her min Arm!

Dogen.

Og her min Stav! ved denne Støtte vil

Seg gaae herfra.

Formand.

Det maae ei være; Folket

Det vaer vil blive.

Dogen.

Folket; intet Folk

Der er; det veed I vel. I ellers ikke

Med det og mig saaledes torde handle.

Der er maaskee en Pøbelhob, hvis Blikke

Tør flamme Eder ud; men ikke tør

De sukke eller bande Eder, uden

Med Hjertes og med Dinene.

Formand.

I taler

I Lidenstaa; thi ellers —

Dogen.

I har Ret;

Seg meget meer har talt, end jeg var vant.

Det er en Svaghed, der var ikke min,

Men maa undskylde Eder, da den viser,

At jeg mig nærmer til at gaae i Barndom,

Som tør retfærdiggjøre denne Handling,

Skiondt Loven ikke gjør det, eller vil.

Farvel, Signori!

Barbarigo.

J skal ei gaae bort,

Undtagen med Gelcide, svarende

Til Eders forrige og Nutids Rang.

Vi vil med skyldig Uresnugt ledsage

Vor Døge til hans Eiendoms Pallads.

Siig, Brødre! vil vi ei?

Udskillige Stemmer.

Jo! jo!

Døgen.

J skal

Ei gaae af Stedet — i det ringeste

Ei i mit Følge. Jeg kom hid som Fyrste;

Jeg gaaer herfra som Borger; ad den samme

Portal, men nu som Borger; alle disse

Forsængelige Høitidsfærd er lave

Forhaanelser, der edbre Hjertet kun

Desmeer, ved det at give Gift som Modgift.

Pomp er for Fyrster! jeg er ingen. — Det

Er usandt; jeg er Fyrste, men ikkun

Til disse Porte! ah!

Loredano.

Lyk!

(Klokken timer.)

Barbarigo.

Det er Klokken.

Formand.

Sanct Marcos Klokke, der nu timer for

Udsættelsen af Malispiro.

Døgen.

Vel

Gientænder jeg den Lyd. Jeg eengang hørte,

Kun eengang, den tilførn; og det nu fem

Dg trehve Aar er siden; selv den Gang
 Seg ei var ung.

Barbarigo.

Sæt Eder dog, I ryfter.

Dogen.

Det er Gravkloften for min stakkels Dreng.
 Mit Hierte bitterlig gjør ondt.

Barbarigo.

Seg beider,

Sæt Eder!

Dogen.

Nei! mit Gæde her har været
 En Throne indtil nu. Marina, lad
 Os vandre.

Marina.

Gierne!

Dogen

(gaaer faa Skridt og standser da.)

Seg fornemmer Dørf!

Vil ingen bringe mig lidt Vand?

Barbarigo.

Seg!

Marina.

Seg!

Loredano.

Dg jeg!

Dogen

(tager Bægeret af Loredanos Haand.)

Seg tager Eders, Loredano, som
 Af den flig Time pæsseligste Haand.

Loredano.

Dg hvorfor det?

Dogen.

Der siges, vort venetianiske

Chrystal har en saa reen Antipathi
 Mod Gift, at naar det ringeste forgiftigt
 Berører det, det springer. I har haaret
 Det Bager, og det er ei brustet.

Loredano.

Vel,

Signor!

Dogen.

Saa er det falsk, hvis ikke, er
 I ærlig. Jeg for min Deel ingen troer
 Af Delene; det er et Eventyr.

Marina.

I taler vildt, og gjorde bedre i
 At sætte Eder, og ei gaar endnu;
 Ak! I seer ud nu, som min Mand saae ud!

Barbarigo.

Han segner; hold ham! snart! en Stool! o hold ham!

Dogen.

Den Klokke kimer fort! Lad os herfra!
 Min Hierne er i Ild.

Barbarigo.

Jeg beder Eder,

Hvil Eder paa os!

Dogen.

Nei! en Tyrste skal

Døe staaende! Min arme Dreng! til Side
 Med Eders Arme! denne Klokke!

(Synker, og dør.)

Marina.

Gud!

Min Gud!

Barbarigo (til Loredano.)

See! Eders Bælt er fuldbragt.

Formand.

Er der

Da ingen Hjælp? Kald dog!

Marina.

Det er forbi!

Formand.

Naar saa er, skal hans Liigfærd i det mindste
Saaledes være, som sig sømmer for
Hans Navn og Nation, hans Rang og hans
Dydfærd til Rigets Pligter, medens
Hans Alder ham tillod at yde sig
Og dem fuld Ret. Ei, Brødre! skal det ei
Saa være?

Barbarigo.

Han den Sammer havde ei,
At døe en Undersaat, hvor han har hersket.
Hans Jordejærd da være fyrstelig!

Formand.

Vi er da enige.

Alle uden Loredano.

Ja!

Formand.

Himlens Fæb

Med ham!

Marina.

Forlædelse, Signori! det

Er Giallerie; giøgl ikke længer med
Den stakkels Levning, hvem et Dieblis
Dilforn I, medens den end havde Gial,
En Gial, der har forøget Eders Magt,
Giort Eders Magt i Stolthed liig hans Vre,
Forviste hans Pallads, drog ned af hans
Høisæde med en saa uskaansom Kulde.
Og nu, da han kan hverken kiende til

De Hæbringer, ei heller modtog dem,
 Skald han kunde, I, Signori, agter
 Med Pomp forføngelig og overflødig
 At gjøre Stads af, hvad I traadde ned.
 Et Fyrstejordefærd vil blive Eder
 Vebreidelse, ham ingen Vre.

Formand.

Frue!

Vi vore Forehavender saa let
 Gienkalde ei.

Marina.

Det veed jeg, for saa vidt

Det giælber om at martre levende.
 De Døde, troede jeg, var over Eder
 Endog, skiondt nogle upaatvivlelig
 Udviistes Magter, der maa ligne den,
 I øve her paa Jorden. Overlad
 Mig ham; det vilde I med Barmen af
 Hans Liv, som I har kiærligen forkortet,
 Det er min sidste Pligt, og tør mig blive
 En sorgfuld Trøst i min forladte Stand.
 Sorg er phantastisk, og den elsker Døde,
 Og Gravens Tilberedelser.

Formand.

Paaftaaer

I denne Pligt bestandig?

Marina.

Sa, Signor!

Endskiondt hans Eiendom er alt fortæret,
 I Statens Tieneste, har jeg endnu
 Min Medgift, som skal blive helliget
 Til hans Begravelse, og til... (Holder inde med Bevægelse.)

Formand.

Bedst var det

At I beholdte den til Eders Børn.

Marina.

Sa! de er faderløse; tak fæe Eder!

Formand.

Vi Eders Fordring ikke kan bevilge,
Hans Levninger skal staae med vante Pomp
Tilskue, og til deres Hiem ledsages
Af den nyvalgte Døge, ikke flædt
Som Døge, men kun som Senator.

Marina.

Jeg

Har hørt om Mordere, som deres Dffe
Har jordnet, men til denne Time aldrig
Hørt om saamegen Bram i Hysteri
For dem, de dræbte. Jeg om Enfers Taarer
Har hørt; af, jeg har fældet nogle! — altid
Tak Eder fæe! — har hørt om Arvinger.
I Sorg; I ingen efterlob de Døde,
Saa I nu selv vil tage deres Sted.
Signori! vel, lad Eders Willie fæe
En Dag vil ogsaa Himlens Willie fæe,
Jeg mig fortrøster.

Formand.

Veed I, Frue! hvem

I taler til, og Faren af sliq Tale?

Marina.

Det første veed jeg bedre, end I selv;
Det sidste, som I selv; og begge kan
Jeg trodses; ønsker I end flere Liigfærd?

Barbarigo.

Agt ikke de uoverlagte Ord,
Omstændighederne maae hendes Ufsærd
Undskyld.

Formand.

Vi vil ei optegne dem.

Barbarigo.

(Vender sig til Loredano, der skriver i sin Tegnebog.)

Hvad skriver Du med saa alvorligt Udsyn
I Tegnebogen?

Loredano.

(Peger paa Liget.)

At han har betalt mig.

Formand.

Hvad skyldte Eder han for Gæld?

Loredano.

En lang

Og billig Gæld, Naturens Gæld og min!

